

özgür bir gelecek için

LISELİLERİN SESİ

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * 20 Kasım-20 Aralık 2006 * Fiyatı: 1 YTL

Savaşa değil

egitime bütçe!

İÇİNDEKİLER

Liselilerin Sesi'nden

AB kimin için
iyi?

sayfa 7

Erdal Eren
mücadelemizde
yaşıyor!

sayfa 15

Savaşa değil
eğitime bütçe!

sayfa 16-17

Orhan
Pamuk
Nobel ödülü
aldı!

sayfa 28

Yeni bir sayımızla daha
tüm okurlarımıza
merhaba!

Eğitimin
ticarileştirilmesi
saldırıları her geçen
gün ivmeleniyor.

Bütçeden eğitime
ayrılan payın bu yıl %1
arttırıldığı açıklandı ama

okullarımızda yine 'ödenek yetersiz', yine yazılı
kağıtlarının paralarını dahi biz ödüyoruz. Burjuvazi
kaşıkla dağıtıp kepçeyle toplamaya devam ediyor. Bir
diğer yandan da en azılı gelecek düşmanlarıyla kol kola,
"Meslek lisesi memleket meselesi" diyorlar.

Eğitime ayıramadıkları payı, silah tekelleriyle
milyarlarca dolarlık anlaşmalar yaparken rahatından
kullanabiliyorlar. Tabii ki bizim eğitim almamızdansa
kardeşlerimizi öldürmemiz, onlara daha fazla kâr
getiriyor.

Biz liseli devrimciler ise tüm bu saldırılara karşı
alanlarımızı örgütlemeye, "Savaşa değil eğitime bütçe!"
şiarıyla yeni bir çalışmaya başlıyoruz.

Zaman, bezirgânlara, geleceği yaratacak olan ellerin
bizlere ait olduğunu bir kez daha hatırlatma zamanıdır!

Zaman, 13 Aralık'ta aramızdan koparılışının 26. yılını
geride bırakacağımız Erdal Eren'in başeğmez soluşunu
soluşumuza katma, anısını devrimci mücadelemizde
yaşatacağımızı bir kez daha haykırma zamanıdır!

Bir sonraki sayımızda görüşmek
umuduyla...

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar Cad. Pınar İşhanı No: 5 Kat: 4 Daire: 52
Tel: 0 (216) 353 35 82
Kartal/İSTANBUL

Sönmez İş Sarayı Kat 3 No 220
Heykel / Bursa
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/5 Tel-Fax: 0 (352) 232 66 71 KAYSERİ

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı
Kat: 3 No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Necatibey cd. Gözlükçü İşhanı No:26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Baskı: Özdemir Matbaacılık

Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi Kasım 2006
Sayı: 11 Fiyatı: 1 YTL. (KDV dahil)
Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Baskı: Özdemir Matbaacılık

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mah.
Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) 50/10 Fatih/İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 Fax: (0212) 534 95 90
E-mail: liselilerinsesi@yahoo.com.tr

Yayın Türü: Yaygın-Süreli

Erdal Eren'in mücadelecî ruhuyla kavgayı büyüteceğiz!

Eğitim alanında hız kazanan dönüşümlerin sonucunda elimizde bir tek içi boşaltılmış bir “öğrenci” sıfatı kaldı. Bizleri hâlâ “öğrenci” statüsünde kabul ediyorlar. Ancak bakkaldan alışveriş yapmaya giden herhangi bir müşteri ile aramızdaki tek fark sırtımızda bizleri etiketleyen formalardan ibaret.

Bilindiği gibi sermaye iktidarı saldırılarını açık yürütür ama bu saldırılara hep garip bir takım gerekçelendirmeler yapar, üstünü örtecek bir takım kılıflar bulur. Ancak sermaye düzeni gün geçtikçe daha yüz­süz bir biçimde saldırıyor, eğitimde yaşanan dönüşümü gizlemek, eğitimde fırsat eşitsizliğinin üstünü örtmek gereği duymuyor.

Kayıt döneminde İstanbul’da yaşanan bir örnek bu söylediklerimizi ispatlar nitelikte. Beylikdüzü Bizim Kent İlköğretim Okulu’nda düzenlenen bir törende okulun duvarına asılan ve İstanbul Milli Eğitim Müdürü Ata Özer’in imzasını taşıyan pankarta “sponsor” alınmıştı. Söz konusu pankartın sponsoru bir ders­hane!

Şimdi bu pankartın tercümesini yapalım. Üzerinde ne yazdığını bilmeden, sponsor olan ders­hanenin hangisi olduğunu söylemeden, yalnızca sponsorun bir ders­hane olduğunu bilerek... Bu pankartta yazılanlar şu anlama geliyor: “Eğitimde fırsat eşitliğini bırakın! Artık eğitim özelleştirilmiştir. Parasız bir hak olduğunu zannettiğiniz eğitim hakkınızı çoktan gasp ettik. Artık zorunlu olarak devam ettiğiniz bu okulların sizin ihtiyaçlarınız için değil bizim ihtiyaçlarımız için var olduğunu kabullenin! Hatta bu okullar bizim denetimimizde olmalarına karşın, yine bizim hazırladığımız sınavlar karşısında dahi yeterli değildir. Artık sizin kısa süreli çözümünüz -tabii paranız varsa-, bizim yeni rant alanımız ders­hanelerdir.”

Biz o pankartta bunları okuduk. Başkaları yeni eğitim ve öğretim dönemi vesilesiyle başarılar dileyen bir pankart olduğunu iddia ettiler. Ama biz müşterileştirildiğinin bilincinde, öğrenci kimliğine sahip çıkan liseliler olarak, o pankartta sadece sermaye düzeninin çürüten eğitim sistemi itirafını gördük.

Bugün sermaye düzeni ağzına yeni bir sakız dolamış durumda. “Meslek lisesi memleket meselesi” diyorlar utanmadan. Sermayenin sözcüsü hükümetten birileri çıkıyor, yıllardır bu ülkede işçi sınıfının kanını emen bir sermaye kuruluşu olan Koç ile meslek liseleri

konusunda işbirliği içinde çalışacaklarını söylüyor. Koç için meslek liseleri memleket meselesiymiş yani! Biz Koç’un memleketle olan meselesini iyi biliriz. Koç için mesele, “memleketin hangi köşesini ucuza kapatırım”dan ibarettir! Hükümet de memleketi satmak telaşında. Dolayısıyla alan memnun, satan memnun! Ama konunun öznesi biziz ve biz bu gidişattan hiç de memnun değiliz ve bu memnuniyetsizliğimizi sermaye iktidarının yüzüne er ya da geç vuracağız!

Liselilerin sesi artık daha gür çıkmak zorunda!

Liseli gençlik artık mücadeleyi büyütme­k zorundadır. Bugün eğitim alanında yaşanan dönüşümlerden liselilerin payına düşen, koca bir eşitsizlik tablosudur. Ülke genelinde hayata geçirilen neo-liberal politikalar, bu politikaların eğitim alanındaki uzantıları, bir bütün olarak alt sınıflara mensup liseli gençlik kesimlerinin üzerine bir kabus gibi çöküyor. Yeni eğitim-öğretim dönemi başladığından bu yana gazetelerin 3.sayfa haberleri arasında yer alan satırlı bıçaklı lise önü kavgaları bu kabusun toplumun bütünü­nü ilgilendiren kısımlarından birini oluşturuyor. Okullarda artan şiddetten düzen nasıl da memnun! Eğitimden daha fazla kâr elde etmekten, eğitimi daha hızlı ve topyekün özelleştirmekten sorumlu devlet bakanı Hüseyin Çelik çıkıyor, pişkin pişkin, “Medya abartıyor. Her okulda bir olay olsa o zaman sorun olurdu. Ama şu an istatistiklere göre 60 okulda bir yaşanıyor” diyor! Sahi Hüseyin Çelik ne

diyor, kimin sözcülüğünü yapıyor? Sermayenin sözcüsü Hüseyin Çelik ve elbette yıllardır ticari ve gerici bir eğitim sisteminin düşünsel

ve fiili mimarlığını yapanlar, haber bültenlerinde cep telefonu kamerasıyla yapılmış yakın çekim kavgaları övünerek izleyebilirler. Biz bu görüntülerin başına bir jenerik ekliyoruz ve diyoruz ki; “işte sizin eseriniz!” İşte, siyasetten arındırılmış, apolitize edilmiş yeni nesliniz, işte “ne yaparlarsa yapsınlar ama yeter ki düşünmesinler, sorgulayıp, eleştirmesinler” dedikleriniz! İşte yalan yanlış tarih kitapları, garip yaratılış hikayeleri, ezberlerinde dualarla büyüyen, işte ancak parası yettiği kadar eğitim alabilen, işte ulaşabilecek tek bir kütüphanesi olmayan, işte ilköğretimden bu yana tektipleştirmeye çalıştıklarınız! Peki başardınız mı?

Sizin adınıza üzgünüz, başaramadınız! Çünkü cep telefonlarına kaydedilmemiş başka görüntüler var bugün liselerde. Döner bıçaklarıyla birbirlerini doğrayanlara seyirci kalırken, içine sıra bile koyamadığınız okulların dört bir köşesine yerleştirdiğiniz kameralarla “yakalamaya” ve “engellemeye” çalıştıklarınız var. Hafızanıza kazınmış görüntülere bakın yeter. Onlar geçmişte de okullardaydılar, gelecekte de olacaklar!

Liseli gençlik mücadeleyi büyütmek zorundadır. Ve bunun nesnel olanakları bugün, dün olduğundan kat be kat fazladır. Sermaye düzeninin saldırıları geleceksizlik tablosunu o ölçüde görülebilir, bilinebilir kılıyor ki, bugün liseye henüz başlamış birinci sınıf öğrencileri dahi bu gerçeğin ayırımına varabiliyor. Öyleyse yapılması gereken, saldırıların karşısına birleşik bir güç olarak çıkabilmenin yol ve yöntemlerini yaratabilmek. Liseli gençlik, gerek ülke genelinde, gerek dünya ölçeğinde yaşanan bütün süreçlerin farkındadır. Okullarda yaptığımız anket ve toplantılar bize bunu göstermektedir. Dahası bulunduğumuz liselerde gördüğümüz, tek başına sorunlar karşısında bir bilinç açıklığı değil, açık bir tepkidir! Eksik olan mücadele konusundaki bilinç açıklığıdır. Bu durumda, bugün liseli gençlik mücadelesinin daha güçlü bir mecraya akıtılabilmesi için gereken, bu tepkileri mücadeleye sevk edecek kanalların yaratılabilmesidir.

Bunu yapacak olansa bizleriz! Bu kanalları yaratmak zorundayız. Bunun aracı platformlarımız olabilir, bunun aracı okullardaki eğitsel kollar olabilir, bunun aracı okullarda birlikler oluşturmak, komiteler

kurmak olabilir. Önemli olan bunun adının ne olduğu değil, neyi hedeflediğidir. Ve bizler açık ki liseli gençliğin sorunları karşısında mücadele ettiği bir süreci yaratmayı hedefliyoruz. Bu hedef doğrultusunda ne gerekiyorsa, onun adımlarını atmak en temel sorumluluğumuzdur.

Erdal Eren son değil, kavga sürüyor!

13 Aralık, bir liseli devrimci olan Erdal Eren'in darağacında katledilişinin yıldönümü. 12 Eylül faşist askeri cuntasının yaşını büyüterek ipe gönderdiği bu yiğit devrimciyi örnek almak ve onun davasını büyütmek bizler için önemli ve ertelenemez bir sorumluluktur. Erdal Eren Türkiye'deki sömürü ve talan düzeninin ayırımına varmanın, sınıfsız ve sömürsüz dünya mücadelesi vermenin, bu mücadele uğruna bedel ödemenin yaşı olmadığını ispatıdır. Bizler biliyoruz ki, bu topraklar daha nice Erdal Erenler yetiştirecek! Bizler biliyoruz ki bugün okul sıralarında oturan bir sürü Erdal Eren var ve yarın da olacak.

Erdal Eren bu topraklarda yaşayan herkese, her kesime, her sınıfa bir şeyler çağırıştırır. Bu toprakların duyarlı insanları için 12 Eylül faşist askeri darbesini, onun katliamcı yüzünü çağırıştırır. Sonra bu topraklarda ne kadar fazla yiğit devrimcinin katledildiğini... Analar için evlat kaybetmenin acısını... Kimilerine kendi cezaevi günlerini... Burjuvazi için bu mücadeleden duyulan korkuyu... Ama büyük bir kesim için Erdal Eren; sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için verilen mücadeleyi çağırıştırır. Erdal Eren biz liseli devrimcilere ise bu mücadeleyi devralmış olan “bizi” çağırıştırıyor!

Liselerde gelecek ve özgürlük mücadelesi verenler için Erdal Eren ete ve kemiğe bürünmüştür! Şimdi yapılacak olan, O'nun yarım bıraktığını tamamlamaktır!

Liselilerin Sesi

Bütçe artışının aynasından yansıyanlar...

Eğitim sistemi üzerine onlarca eleştiri sunuyoruz. Bunların başını eğitimin paralı hale gelmesi çekiyor. Ve bu sorunun Hayat Bilgisi dizisinde olduğu gibi salt okul idaresi tarafından değil bizzat devlet eliyle yaratıldığını söylüyoruz. Okul yönetimlerini birer tahsildar gibi davranmaya itenleri görmeliyiz. Çünkü karşılarında bir tepki gördüklerinde hepsinin savunması ortaklaşıyor; “Bize verilen bütçe yeterli değil.”. Bu söylem bir gerçeklik taşıyor taşınmasına ama bizden para alınmasını da meşru kılmıyor. Çünkü bu parayı vermekle yükümlü olan devlettir. Biz üzerimize düşenden fazlasını vergiler üzerinden zaten yapıyoruz. Bir kamu hizmeti olan eğitimden yararlanmak için tekrar para verilmesi, bunu hizmetten çıkarıp bir alışverişe dönüştürüyor.

Bugün sömürü düzeninin ayakta kalmasını isteyenler bizi bin bir yalanla uyutmaya çalışıyor. Binlercesini sayabiliriz ama biz eğitim bütçesine yönelelim. Bugün eğitime ayrılan payın düşük olduğu bir gerçektir. Bu gerçeği kapatamayacak olduklarından bir tür vaatle durumu geçiştiriyorlar. “Bütçeden ayrılan payı artırdık, elimizden geldiğince yükseltiyoruz.” Evet, eğitime ayrılan bütçe bu yıl artırılmıştır. %3.5 ile %4.5 arasında matematiksel olarak %1’lik bir artış olduğu bir gerçektir. Ama eğitim sistemi göz önüne alındığında bu bir anlam ifade etmiyor. Bugün eğitim sistemi kendi gelirleri ile (yani bizden okullarda toplanan paralar, varsa okulun halı sahasını kiralayarak, kantin ihaleleri vb.) ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyor. Elektrik, su ve ısınma sorunu birçok okulda yaşanırken, sınıflar standardın çok üzerinde dolmuşken, bilimsel deneyler için materyal sorunu yaşanırken bütçede artış olduğunun söylenmesi gülünçtür.

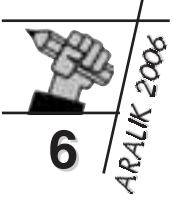
Sözkonusu artışı biz daha “gelişmiş” liselere yapılan yatırımlarda görebiliyoruz. Birçok gelişmeye bakarak bu artışın işçi-emekçi çocuklarına dair bir adım olmadığını rahatlıkla söylüyoruz. Son birkaç yıl içerisinde özel okullara yönelik ciddi projeler oluşturuldu. “Fakir öğrencileri okutmak için sınavla öğrenci alımı”, “Özel okullara destek yasa tasarısı”,

“Özel okullar yasası”, hepsi temelinde özel okulları besleyen bu projeler, bütçe artışının nereye akacağına yanıtını da gösteriyor.

Eğitime ayrılan payın üzerine değinirken sermayenin hedeflerinden de bahsetmeliyiz. Özel okulların eğitim sistemindeki yerini %10’lara çıkarmak! Bu hedefi yakalayabilmek için özel okula giden öğrenci sayısının artması gerekiyor. Bunun için ya özel okul ücreti düşürülecek (bu çıkarlarıyla çelişir) ya da başka bir kaynakla daha fazla kâr sağlanacak (vergi indirimi, ücretsiz arsalar, krediler, 1000 öğrenci (!) vb. gibi). Eğitim alanında açıklarla boğuşulurken özel sektöre desteğin tek bir anlamı vardır. Paran kadar ve patronların ihtiyacına göre oku!

Devlet bütçesinin olanakları sınırlı olduğu için, eğitime daha fazla pay ayrılamıyor! Böyle diyor asalak burjuvazinin ülkeyi yöneten temsilcileri. Oysa daha geçen birkaç hafta içinde Amerika’da yapılan bir görüşme sonrası 10 Milyar Dolarlık F-35 savaş uçağı alımı dillendirildi. Bu düşüncenin kesinleşmeye yakın olduğu, ama bir öneri olarak Eurofighter adlı Avrupa ülkelerinin ortak projesinin de değerlendirileceği söylendi.

İşte gerçekler! Eğitim için bulunamayan bütçe milyar dolarlık uçaklara veya tank modernizasyonuna bulunabiliyor. Bugün eğitime ayrılan bütçe ile Milli Savunma Bakanlığına ayrılan bütçe arasındaki uçurum, aranan bütçenin neden bulunamadığını da gözler önüne seriyor. “Vatanın savunulması için” denen bütçeyle bugün Lübnan’da İsrail işgal ordusu (birileri “BM Barış gücü” diyor) olarak görev yapıyor.

Bütçedeki artışa geri dönelim. Bu pay artımını ciddiye almamamızın bir başka yönü daha var. Unutmamak gerekir, bu artış yapılabildiyse bu tam da başka bir bütçeden kesildiği içindir. Bugün sağlık alanında, sosyal hizmet ve sigortalar konusunda hak gasplarının büyümesi, artışın nereden kaynaklandığının da izahını veriyor bize. Yeşil kartlı bir hastaya bile eczaneler “devlet ödeme yapmadığı için” ilaç vermiyorsa, durup eğitim alanındaki bu artış düşünmek gerekir. Zaten sermaye sınıfının çıkarlarını korumak ve büyümekle yükümlü bir düzende, işçi-emekçilere ve onların çocuklarına yönelik bir iyileşme göz boyama ve kandırmadan öteye gidemez.

Bugün bizim omuzlarımızda temel önemde sorumluluklar bulunmakta. Yaşanan sorun kendini bu kadar açık hissettirirken ve düzenin yalan makineleri bin bir kılıf uydururken, biz gerçekleri daha gür bir sesle dillendirmeliyiz. Bugün “Savaşa değil eğitime bütçe!” şiarı hiç olmadığı kadar yakıcı bir şiardır. Lübnan işgaline yapılan katkının bir başlangıç olduğu unutulmamalıdır. Emperyalist güçler için Türkiye’nin Lübnan katkısı yeterli değildir. Şimdiden Afganistan’daki gücü büyütme ve operasyonlara katılmaya çağırılıyor Türk devleti. Ortadoğu’daki diğer ülkelere yönelik işgal tehditleri hala sürmekte. Ve bu görevlerde emperyalistler daha çok tetikçi piyon, yani onlar hesabına savaşacak güç kullanmak istiyor.

Bir diğer sorunumuz ise ülke içinde sermayenin sömürü ve talanı büyütme savaşlarıdır. Eğitim sistemi bugün en büyük hedefidir. Bir yandan devlet okullarında ciddi bir parasal sıkıntı yaşanırken, bir yandan özel okullara çok büyük katkılar hazırlanmaktadır. Eğitimin

paralılaştırılması devlet için bir zorunluluk değil, tercihli bir yönelimdir. Sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda hareket eden bir devletin yapmaya çalışacağı olağan bir harekettir. Burada sonucu değiştirecek olan bizleriz. Eğer bu paralı eğitim saldırısı ve emperyalist uşaklık ilişkilerinin karşısına dikilemezsek, yakın gelecekte olacaklar ortadadır.

Anayasa’da eğitimi parasız ve hak olarak gösterenler, şimdilerde eğitimi özel okullara bırakmak için can atıyor. Çünkü kağıt üzerinde söylemeleri gereken bir çok konu var. Yoksa maskeleri düşmüş olacaktır.

Üreten, yaşamı değiştirenlerin çocukları olarak bizler bu maddeleri değiştirebiliriz. Düzenin karşısına birliğimizle çıktığımız sürece onlar kaybetmeye ve geri çekilmeye mahkumdur. Yeter ki biz bu iradeyi oluşturalım. Birçok dünya ülkesinde son yıllarda açığa çıkan birliği ve mücadeleyi biz de yaratabiliriz. Yeter ki kendimize güvenelim ve inanalım. Yeter ki her alanda birliğimizi kurarak örgütlü mücadele yolu turalım.

Umuda direniş

Emperyalist işgalin 4 yıldır kol gezdiği Irak’tayız...

Irak’ta bir yandan direniş sürerken, emperyalist işgale boyun eğilmezken başka bir yandan da insan kayıpları çarpıyor göze. Kaçanlar, öldürülenler, emperyalist işgalin getirdiği bir yığın sebepten dolayı ülkeden ayrılanlar... Bunlara rağmen Irak’ta direniş sürüyor...

Katledilen insan sayısı 600.000’i geçmiş bir ülke Irak, yüzbinlerce insan da mülteci durumuna düşmüş. Ne yazık ki bu sayı günden güne artıyor. Peki, bu tablonun sebepleri neler? Suçlu kim? Kim bu insanları toprağından, canından eden? Biz miyiz?

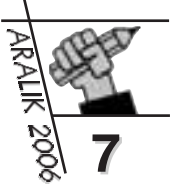
Galiba bunda bizim de sorumluluğumuz var. Elbette temel sorumluluk ABD emperyalizmine ait ama bu işgale seyirci kalan kim? Yine biziz bence. Bu sorunun cevabı her şeyi özetliyor. Çünkü orada bunlar olurken biz belki sobamızın önünde, belki okulda, belki de sokaktayken, arkadaşımızla sohbet ederken, bunları yaptığımız her dakika orada bir bomba patlıyor, her dakika bir insan kaybediliyor. Suç senin ve bizim yani biraz da. Sen ne yapıyorsun seyirci kalmaktan başka? (Bu arada senin gibi herkes kayıtsız kalmıyor işgale. Kayıtsız kalmayan, işgale ortak olmak isteyen bir burjuva sınıfı var, unutma.) Senin yaşadığın yerde bunlar oluyor. Peki, orada neler var, neler oluyor?

Televizyonlarda görüyorsundur ama televizyonun anlattığından çok daha fazlası var; orada işgal var, orada zulüm var, orada emperyalizm var, orada kapitalizmin barbarlığı var, orada insan kıyımı var, bir gram petrol için, orada, direniş var, orada umuda direniş var...

Benim senden tek isteğim bunları sadece okuyup geçme, geçip de sıradan biri olma, işgale kayıtsız kalma. Unutma sessiz kalmak demek, ortak olmak demektir. Orada umuda bir direniş varsa burada da direnişin umudu sen ol!

Bir İLGP’li

AB kimin için iyi?

AB'ye "girelim girmeyelim" tartışmaları süredursun, biz liseli gençlerin bu cephemizden sözümüzü söyleyebilmemiz ve bu konuda bilinç açıklığı yaratabilmemiz gerçekten önemlidir. Kuşkusuz böyle kapsamlı bir konunun tüm alt başlıklarıyla incelenmesi zordur ve uzun bir yazının konusudur. Bu yüzden burada bizleri en çok kesen "eğitim" başlığı öne çıkacaktır.

Öncelikle, AB'ye bağlanan tüm umutları, asılsız iddiaları ve medyanın yalan yanlış söyleyip yazdığı tüm verileri bir kenara bırakarak, tarihin gerçekliği içinde günün doğrularını kendi öz çabamızla aramamız gerekiyor. Avrupa Birliği tarihi ilk olarak Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) ile başlıyor. Ardından AT ve nihayetinde günümüzün AB'si kuruluyor. Türkiyeli burjuva sınıfa mensup yöneticilerin AB serüveni ise 1959'da üyelik başvurusu ile başlıyor. '60'lı yıllarda ve ardından 70'li yıllarda toplumsal muhalefetin yükselerek kitleler içindeki bilinçlenmenin artmasıyla işçi sınıfı ve öğrenci gençlik gerçek kurtuluşu, Avrupalı ve Türk patronların ekonomik birliği olan AB'de değil, tüm dünyadaki işçi ve emekçilerin sınıfsız, sömürsüz yaşamasının güvencesi olan sosyalizmde aramaya başlıyorlar. Ve 12 Eylül faşist darbesi sonrasında medya tekeli ve patronlar, toplumsal aydınlanmanın ve yükselilecek mücadelenin önüne geçebilmek için AB hayallerini topluma enjekte etmeye başlıyorlar. Ve günümüzde hâlâ medya ve patronlar insanların gerçek toplumsal kurtuluşunu perdelemek için ağızımıza verdiği AB sakızıyla bizi oyalamaya devam ediyor.

Evet, günümüzde "nispi" olarak ileri bir Avrupa devletleri gerçekliği var, ancak bu ileriliğin nasıl bir ilerilik olduğu konusunda kimsenin bir fikri yok. Geçen yüzyılın ortalarında Avrupa'daki kapitalist devletler, SSCB'nin de baskısıyla "sosyal devlet" imajı çizilebilir, artan tepkinin ve mücadelenin önüne geçebilmek için eğitim, sağlık vb. alanlarda emekçilere bir takım "sosyal" rüşvetler vermek zorunda kaldılar. Ancak '90'ların başında SSCB'nin çökmesiyle birlikte büyük bir engelden kurtuldular, Avrupalı sömürücü sınıflar her alandakı hak gasplarına, özelleştirme ve sömürüye hız kazandırdılar. Batı Avrupa'da eğitim harcamaları için bütçeden ayrılan pay 1950'lerde %3'ken '70'lerde %6'lara yükseldi. 1946'da Fransa'da bir kuşağın sadece %4'ü mezun olmayı başarırken, bu oran 40 yıl sonra %60'ın üzerindeydi. Bununla birlikte, eğitim gören öğrenci kitlesi içinde emekçi katmanlardan gelen çocuklar güç bela eğitimine devam etme uğraşı verirken, zengin bir azınlık için mükemmel kolejler yapıldı. Örneğin, Fransa'da beyaz yakalıların, yani zenginlerin çocuklarının işçi çocuklarına göre yüksek eğitim alma olanağı, 1960'ların başında %80 iken, 1990'da bu oran hâlâ %75'i gösteriyordu. 1951'de alt sınıflardan gelerek saygın poli-teknik okullarda okuyan öğrencilerin oranı %21 iken, bu oran 1989'da %8'e gerilemişti. İşte bu oranlar "ileri" Avrupa'da eğitim kitleselleştirilmesinin aynı zamanda sınıfsal ayıklamanın da kitleselleştirilmesi olduğunu açıkça gösteriyor.

Avrupalı patronların en güçlü lobi örgütlerinden biri olan ERT 1989'daki ilk raporunda Avrupa eğitim sistemi için

"uygunsuz ve çağdışı" demiş ve bunun çözümünü şu sözlerle ifade etmişti:

"Endüstrinin müfredat üzerindeki etkisi çok zayıf. Ekonomik çevreyi, işin doğasını ve kâr elde etmenin mantığını pek kavramış değiller."

Yani diyorlardı ki; "Avrupa eğitim sistemi biz patronlara ucuza çalıştırabileceğimiz kalifiye işgücü (eğitilmiş işçi) sağlayamıyor. Öğrenciler "ilginç" olanı değil, basit ama bizim fabrikalarımızda onları sömürmek için kullanacağımız, işlerine yarayacağı bilgileri öğrensinler."

Yani diyorlardı ki; "öğretmenler; işçinin emeğinden kâr ettiğimiz kapitalist (sermaye) sömürü düzeninin mantığını pek kavrayamadılar. Öğrencilerine söylemeleri gereken nasıl birbirlerinin kafalarına basarak yükselilecekleri."

Ve işte "ileri" AB uygarlığında eğitim böyle doğdu ve gelişti. 1998'de Avrupa Komisyonu "okulda pazarlama" konusunda bir rapor yayımladı. Bu rapor, eğitimin bir an önce piyasaya açılıp paralılaştırılmasını salık veriyordu:

"Koruyucu önlemlerin bulunmaması durumu, pazarlamanın okullara nüfuz etmesi, öğrencilerin muhakeme yeteneklerinin körleşmesi, hayal kırıklığına uğramaları (...) gibi riskleri barındırıyor. Bununla birlikte koruyucularla birlikte bu zafiyetler giderilebilir ve avantajlar gün yüzüne çıkar: özellikle kaynak sorunu çeken okullar açısından kaynak avantajları elbette, ama aynı zamanda eğitim açısından da; (...) Okullarda azami ölçüde pazarlama önlemlerinden eğitsel ve mali yararlar sağlanmasını mümkün kılmamanın (...) sağlanmasını tavsiye eder."

Bugün çoğu Avrupa üniversitelerinde binlerce dolara pazarlanan eğitim, her geçen gün Avrupa eğitim sisteminin ticarileşiyor olması ve buna karşı Avrupa'nın dört bir yanında ticari eğitime karşı liselilerin, üniversitelilerin yürüyor olması bugün bizlere bir şeyler anlatıyor.

İşte biz liseli gençler olarak bizlere gösterilen "Avrupa rüyasının" aslında eğitimin piyasaya açılmasını isteyen Türkiyeli patronların rüyası olduğunu görebilmek durumundayız. Biz işçi ve emekçi çocuklarına allayıp pullayıp gösterdikleri AB ve onun "eşit" eğitim sistemi özünde bizim eşit ve demokratik bir eğitim ve onun gerçekleştirileceği sınıfsız sömürsüz bir düzen mücadelemizin önüne geçmek ve bizi asılsız hayallerle sersemletmekten başka hiç bir şey ifade etmiyor.

D. Evrim

Meslek liselerine yönelik Koç kampanyası başladı...

en iyi stajyerlik sürecinden görebiliriz. Patronlar eğitim için gelmiş meslek lisesi öğrencilerini ayak işlerinde ya da üretimde değerlendirerek “eğitmektedir”. Stajyer öğrenciye verilen maaşın ne kadar az olduğu bilinir. Patronlar bu küçük meblağı bile ödemekten kaçınır. Sermaye sınıfının kâr hırsıyla daha lise yıllarında böyle tanışılır. Meslek liseleri zaten ilk andan itibaren sömürü cehennemi olarak kurgulanmıştır. Böylece mezun olanlar fabrikalardaki sömürü düzenine adapte edilebilecektir. Düşünmeyen, eleştirmeyen, tartışmayan bir gençlik hayali meslek liselerinde daha bir öne

çıkılmaktadır. Çünkü düzen burada yatan tehlikeyi biliyor. İşçi sınıfı uyandığında neler olacağını çok iyi biliyor. Bunun önünü alabilmek için lise yıllarından harekete geçiyor. Çünkü lise çağlarında insanlar öğrenmeye, araştırmaya ve harekete geçmeye daha istekli olurlar. Bu nedele bugün meslek liselerinde abluka göze çarpan bir boyut kazanmıştır.

Öte yandan meslek liseleri çok ciddi bir potansiyel taşımaktadır. Çünkü hep söylediğimiz bir söz vardır; baskı ve sömürü ne kadar yoğunsa mücadele de o kadar yoğun olacaktır. Meslek liseliler işçi olmak dışında bir geleceğe sahip değildir. Meslek Yüksek Okullarına devam edebilen meslek liseli sayısı çok düşüktür. Bu alana açıkta kalan düz liselilerin yerleşmesi ise ayrı bir vahim tablodur. Sermayenin çıkarları gereği geleceklere ellerinden alınan meslek liseliler döner sermayeye, AOBP eşitsizliğine, staj sömürüsüne karşı yoğun bir tepki taşımaktadır. Fakat bir mücadele kanalı bulamadıkları için ortaya çıkamamaktadır. Er ya da geç meslek liseleri de mücadelede temel bir yer alacaktır.

Şimdi bize “memleket meselesi” olarak bu konuyu açıyorlar. Evet, meslek liseleri memleket meselesidir. Bu bizim memleket meselemizdir! Meslek liselerinde daha fazla çalışmalı, daha fazla meslek liseli arkadaşları mücadeleye yöneltmeliyiz. Meslek liselerine yerleşmiş gerici, şoven bakışı kırmalı yerine sınıf olmanın bilincini ve hak alma kültürünü yaratmalıyız. Çünkü meslek liselerinde bu düzeni yıkacak bir sınıfın neferleri yetişmektedir. Meslek liseliler henüz sorunun temelini göremese de, mücadelemiz bir gün kazanacaktır.

Son birkaç haftadır reklâm kuşaklarında

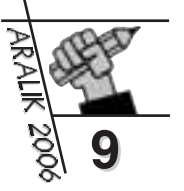
Koç grubunun yeni bir reklâmı gösteriliyor. Bu reklâmla vasıflı eleman açığına dikkat çekiliyor. Ve ekleniyor; “Meslek Lisesi Memleket Meselesi!” Başlattıkları bu kampanyanın arka planına bir bakalım.

Koç grubu aslında yeni bir şey söylemiyor. TÜSİAD’ın uzun zamandır dillendirdiği ama hayata geçirilmesi için devleti zorladığı bir hareketi kendi başlatıyor. Patronların ortak kürsüsü TÜSİAD meslek lisesi ihtiyacının giderek arttığını, bu alana yatırım yapılması gerektiğini dillendiriyor. Bugün meslek liselerinin sayısı gerçekten bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkıyor. Fakat onlar bu ülkenin ihtiyaçları üzerinden değil bizzat kendi kâr hırslarıyla konuşuyorlar. Düşününüz ki Bursa’da Sönmez Meslek Lisesi sanayi sitelerinin karşısına kuruludur. Koç grubu bu kampanya ile kendi stajyer ihtiyacını (ucuz işçi ihtiyacı demek daha doğru) karşılamayı amaçlıyor. Ya da Şişli Motor Meslek Lisesi’nin yanı TOFAŞ servisidir ve arabaları kimler tamir ediyor tahmin edebilirsiniz.

Sermayenin meslek liselerine bakışı aslında bu örnekler kadar açıktır. Onlar ucuz fakat vasıflı işçi istiyorlar. Bugün meslek lisesi çıkışlı işçilerin sayısal oranı toplam işçi sınıfı içinde çok azdır. Bu yüzden daha iyi şartlarda çalışma olanağı bulabiliyorlar ya da vasıfları sayesinde daha rahat iş imkânı sağlayabiliyorlar. Sermaye düzeni de meslek liselerini artırarak bunun sıradanlaşmasını, yani kendisi için maliyetini (vasıflı işçi ücretini) düşürmek istiyor. Bunu

Gençlik 6 Kasım'da ülke çapında alanlarda taleplerini haykırdı!

Gelecek ve özgürlük istiyoruz! ALACAĞIZ!

Bu yıl 6 Kasım ülkenin dört bir yanında protesto gösterilerine sahne oldu. Binlerce üniversite ve lise öğrencisi YÖK kararlığını dağıtma iradesiyle alanlardaydı. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bursa, Mersin, Trabzon, Antakya, Kayseri, Eskişehir, Kocaeli, Sakarya, Artvin, Diyarbakır, Çanakkale, Balıkesir, Malatya, Amasya, Konya, Kütahya, Batman, Siirt ve Uşak'ta öğrenci gençlik, kendisini geleceksizliğe mahkum eden saldırılar karşısında tepkisini kalmayacağını bir kez daha gösterdi. Biz de Liselilerin Sesi olarak bu sayının Türkiye'den bölümünü, 6 Kasım eylemlerinin haberlerine ayırdık.

İstanbul: "Üniversiteler bizindir, bizimle özgürleşecek!"

İstanbul'da 6 Kasım süreci 4 Kasım günü Kadıköy'de örgütlenen mitingle başlamış oldu. Bir dizi siyasal gençlik örgütlenmesinin birlikte örgütlediği eylem olumsuz hava koşullarına rağmen oldukça coşkulu geçti.

Haydarpaşa Numune Hastanesi'nin önünde toplanan gruplar, buradan Kadıköy Meydanı'na doğru yürüyüş başlattılar. Yürüyüş kolunun en önünde, mitinge çağrı için kullanılan şiarın yer aldığı ortak pankartlar açıldı. "YÖK'e, paralı eğitime ve soruşturmalara karşı eşit, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim istiyoruz!" ve "Emperyalist işgale ve operasyonlara karşı özgürlük, kardeşlik ve gelecek istiyoruz!" yazılı pankartların ardından mitingin örgütleyicisi olan gençlik örgütlenmeleri yürüdü. Eyleme yaklaşık bin kişi katıldı.

Mitinge İLGP olarak bizler Ekim Gençliği ile beraber ortak yürüttüğümüz kampanyanın logosunu taşıyan bir pankartla katıldık. Pankartlarımızdan birinde, "Gelecek ve özgürlük istiyoruz, alacağız!" şiarı yazılıydı. Diğerinde ise alanda slogan olarak da sıklıkla dile getirdiğimiz çağrımız vardı: "YÖK'e, ticari eğitime ve emperyalist işgale karşı 6 Kasım'da Beyazıt'tayız!" Kampanya dövizlerimizin taşındığı mitingte yaklaşık 60 kişilik kortejimiz, eylem boyunca canlı ve coşkulu oldu.

İstanbul'da diğer bir eylemse YÖK'ün kuruluşu 6 Kasım günü Beyazıt Meydanı'nda gerçekleşti. Gün boyunca önce TKP'li öğrencilerin, ardından Eğitim-Sen'in eylemlerine sahne olan meydan, saat 13.30'da üç koldan alana giren öğrencilerin "YÖK kalkacak, polis gidecek! Üniversiteler bizimle özgürleşecek!" sloganlarıyla çınladı.

Alana ilk önce "Emperyalist işgale ve paralı eğitime karşı başkaldırıyoruz!" pankartıyla Fen-Edebiyat Kampüsü'nden çıkan öğrenciler geldi. Alanda "ceza"lılarla beraber bekleyen öğrencilerle buluştular. Ardından Merkez Kampüs "Siyaseti bitiremedin! Tüccar rektör istemiyoruz!" pankartıyla ana kapıya geldi. Beyazıt Meydanı'nda buluşan öğrenciler coşkulu sloganlarıyla ve marşlarla dışarıdan gelenleri beklemeye başladılar. Diğer üniversitelerin Beyazıt Meydanı'na girmesiyle beraber, İÜ'den katılanlar da Meydan'a doğru yürüyüşe başladılar. Biz de "Paralı eğitime ve ÖSS'ye karşı geleceğimize sahip çıkıyoruz!" pankartıyla eyleme katıldık. Eyleme 250 kişi katıldı.

İstanbul Liselilerin Sesi

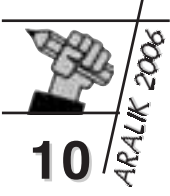

Ankara: YÖK protestosuna polis saldırısı!

7 Kasım günü saat 14:00'te değişik üniversitelerden öğrenciler YÖK'ün 25. kuruluş yıldönümünü protesto etmek için Kurtuluş Parkı'nda biraraya geldi. Ekim Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, SGD, SDG, YDG, ÖEP, DGH, Tüm-İGD, EHP Gençliği, Marksist Gençlik, YÖGEH tarafından düzenlenen eylemde en önde "YÖK'e Hayır!" pankartı, arkasında ise 7 metrelik "soruşturmalar geri çekilsin, ücretsiz ulaşım ve barınma hizmeti sağlansın, avukatlık sınavı kaldırılсын, işgale değil eğitime bütçe ayrılсын, TMY geri çekilsin, Ortadoğu'daki işgale son verilsin, herkese eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" taleplerinin yer aldığı bir pankart taşındı.

Polis barikatı ile karşılaşan kitle Sakarya Caddesi'ne yürüyeceğini ve eylemi burada gerçekleştireceğini söyledi.

10

ARALIK 2006

Ancak polis yürütmeyeceğini ifade etti. Öğrenciler buluşma yeri olan Kurtuluş Parkı'nda yaklaşık 3 saat polis ablukasında bekledi. Öğrencilerin kararlı tutumu karşısında kolluk kuvvetleri pankartsız ve slogsansız bir şekilde Sıhhiye yönüne doğru yürünebileceğini söyledi. Yürüyüş başladıktan kısa bir süre sonra kitle

sloganlarla yürüyüşe devam etti. Kortej Mithatpaşa Caddesi'nden geçtiği sırada çevik kuvvet arkadan korteje saldırdı. Ara sokaklarda süren çatışmalarda birçok arkadaşımız darbe aldı, yaralandı ve 40'ı aşkın gözaltı yaşandı.

Gençliği polis terörü ve soruşturmalara susturacaklarını düşünenlere bu beklentilerine hiçbir koşulda ulaşamayacaklarını tüm coşkumuz ve kararlılığımız ile bir kez daha gösterdik.

Ankara Liselilerin Sesi

İzmir: Geleceğimize sahip çıkıyoruz! YÖK'ü dağıtacağız!

İzmir'de YÖK protestosu 6 Kasım günü saat 12:00'de Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünden başlayan yürüyüşle gerçekleşti. "Geleceğimize sahip çıkıyoruz! YÖK'ü dağıtacağız! Üniversite Öğrencileri" pankartının açıldığı eyleme 150 kişi katıldı. Edebiyat Fakültesi'nden yurda doğru yapılan yürüyüşe Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri "Gelecek bizim, değiştireceğiz!" pankartı ve turnikeleri, cezaları, ticari eğitimi, işgali vurgulayan dövizlerle katıldılar.

Eylem YÖK'e ve YÖK zihniyetine karşı yapılan mücadele çağrısıyla sona erdi.

İzmir Liselilerin Sesi

Adana: YÖK'e ve emperyalist işgale HAYIR!

Adana'da 5 Kasım günü YÖK'e ve emperyalist işgale karşı öğrenciler ve kamu emekçileri alanlardaydı.

Uzun zamandır yürütülen çalışmalar sonucu gerçekleştirilen 5 Kasım yürüyüşü coşkulu ve kitlesel bir katılımıla gerçekleştirildi. Eğitim-Sen binası önünde saat 12.30'da toplanılarak, "Parasız eğitim, parasız sağlık! 12 Eylül ürünü YÖK kaldırılmalı!" ortak pankartı açıldı. Bu pankartın arkasından Adana Eğitim-Sen imzalı pankart açıldı ve 50 kişilik kamu emekçileri kitlesi yürüyüşte yer aldı. Üniversite öğrencilerinin oluşturduğu YÖK ve Emperyalist İşgal Karşıtı Öğrenci Platformu, "YÖK'e ve emperyalist işgale hayır!" şiarlı imzasız pankart ile "Parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim istiyoruz/YÖK ve Emperyalist İşgal Karşıtı Öğrenci Platformu" imzalı pankartların arkasında yürüdü. Ayrıca "TMY/YÖK çöpe! Anadilde, parasız, bilimsel eğitim!/Ceyhan MYO Öğrenci Birliği" pankartı açıldı. Bu pankartların arkasında yaklaşık 250 kişi yürüdü.

Çukurova Üniversitesi'nde 6 Kasım YÖK süreci, 6 Kasım günü saat 12:00'de Fen-Edebiyat Fakültesi'nden Rektörlüğe gerçekleştirilen bir yürüyüş ve ardından saat 14:00'te Akif Kansu Toplantı Salonu'nda İzzettin Önder'in katıldığı bir panelin ardından sona erdi.

Saat 12:00'de R1 dersliklerinin önünde, "YÖK'e ve emperyalist işgale hayır!" ve "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz/ YÖK ve Emperyalist İşgal Karşıtı Öğrenci Platformu" şiarlı pankartların açılmasıyla eylem başlatıldı. Ana caddeye çıkılarak yol trafiğe kapatıldı ve rektörlüğe doğru yürüyüşe devam edildi.

Adana Liselilerin Sesi

Bursa: "Söz-Eylem-Örgütlenme Özgürlüğümüzü İstiyoruz YÖK'ü Dağıtacağız"

25 yıllık YÖK karanlığının protestolarını Bursa'da da iki eylemle sürdürdük. İlk eylemi gündüz okulda, ikinci eylemi de akşam şehirde yaptık.

Uludağ Üniversitesi'nde Saat 12:15'te kütüphane önünde toplanıp, "Söz-Eylem-Örgütlenme Özgürlüğümüzü İstiyoruz/YÖK'ü Dağıtacağız/Uludağ Üniversitesi Öğrencileri" yazılı pankartımızı açarak kortej halinde yürümeye başladık. Mediko önüne kadar sloganlarla yürüdük ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Ardından marşlar ve halaylar eşliğinde bir süre daha mediko önünde durduk. Bu sırada çevremizde toplanan öğrencilere YÖK ve jandarmanın teşhirini yaparak, kitleyi şehirdeki eyleme davet ettik. Sonra yine kortej halinde marşlar ve sloganlarla mühendislik kantinine geçtik. Pankartımızı ve dövizlerimizi kantine asarak YÖK üzerine konuşmalar yaptık ve eylemi sonlandırdık. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylem oldukça coşkulu geçti.

Şehirde düzenlenen eylem saat 18.00'da Setbaşı/Mahfel önünden AVP önüne doğru yürünmesi ile başladı. "Söz-Eylem-Örgütlenme Özgürlüğümüzü İstiyoruz/YÖK'ü Dağıtacağız" pankartı açıldı. AVP önünde düzenlenen basın açıklamasının ardından eylem slogan ve marşlarla sonlandırıldı. Eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Bursa Liselilerin Sesi

Mersin: "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz!"

Mersin'de 7 Kasım günü gerçekleştirilen eylemle 12 Eylül askeri-faşist darbesinin ürünü YÖK protesto edildi. İHD önünden başlayan yürüyüş Taş Bina önüne kadar sloganlar eşliğinde sürdürüldü. Taş Bina önünde yapılan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Eylemde "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Müşteri değil öğrenciyiz!", "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir!" sloganları atıldı.

Ekim Gençliği'nin de destek verdiği eyleme MEÜDER, YDG, SGD, DGH, DPG, DSG ve DGD katıldı.

Mersin Liselilerin Sesi

Disiplin yönetmeliklerinin kafalara geçirilen çuvaldan farkı yoktur!

Düzen gençliğe çok yönlü bir biçimde saldırıyor. Bu saldırılardan birini de disiplin yönetmelikleri oluşturuyor. Bu saldırının arka planında düzenin gençliği tek tipleştirme, sindirme ve hep denetim altında tutma arzusu saklıdır.

Egemen sınıflar bu yönetmelikleri kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Bunun bizlere getirisi(!) yozlaşma, çeteleşme, uyuşturucu, yabancılaşma ve yalnızlaşmadan başka bir şey değildir. Bizlerin farkına varmamız gereken ilk önemli nokta ise; taşıdığımız dinamizm ve gücün, sömürü sistemi için büyük bir tehlike arz ettiğidir ve bu nokta çok önemlidir. Sistemin gençliği hedefleyen politikalarının farkına varmalıyız. Sistem, bireyciliği ön planda tutup, gençleri birbirinden uzaklaştırmaktadır. Gençliği her yönüyle teslim almayı hedeflemektedir. Bireyci, bencil, toplumdan soyutlanmış, asosyal, apolitik ve tüm insani değerleri bir yana bırakan bir gençlik yaratma çabasıdır.

Gençliğin dikkat etmesi gereken en önemli konulardan birisi, emperyalist yoz kültürün en çok etkilediği temel kesimin liseli ve üniversiteli gençlerin olduğudur.

Disiplin yönetmeliklerinde bizleri tek tipleştirmeyi hedef alan, belirli kıstaslara bağlayan bir dizi madde var. Bunların her birinden bahsetmek yerine öne çıkanlardan birinden bahsetmeyi tercih ediyoruz. Lise disiplini yönetmeliğinde “Okul içinde siyasi partilerin, bu partilere bağlı yan kuruluşların, ideolojik amaçlı, dernek ve kuruluşların veya sendikaların siyasi ve ideolojik görüşleri doğrultusunda eylem düzenlemek, başkalarını bu gibi eylemleri düzenlemeye kışkırtmak, düzenlenmiş olan eylemlere etkin bir şekilde katılmak” ve “ yasaklanmış kitap, dergi, broşür, gazete, bildiri, beyanname, ilan ve benzerlerini dağıtmak, duvarlara ve diğer yerlere asmak, yapıştırmak, yazmak yasaktır.” yazmaktadır. Bu yasaklara aykırı davranan öğrencilere okuldan tasdikname ile uzaklaştırılma cezası verilir.

Bu maddeler ilk okunduğunda, siyasetten soğutulmuş, korkutulmuş bir toplumda doğal karşılanabilir. Fakat bu maddeler bizlerin iyiliği için değil aksine bizleri uyutmak için konulmuştur.

Arkadaşlar bir düşünün! Lise çağları insanların düşüncelerinin oluşma yaşlarıdır. İnsanlar iyiyi, doğruyu, yanlışı, kötüyü, yalanı ve gerçeği bilmeden yola çıkamaz. İnsanlar bunları bilmedikten sonra bir konudaki düşüncelerini sağlam bir temele bağlayamaz.

Bu maddelerde geçen kitap, gazete gibi şeyleri neden yasaklamışlar? diye düşünmek gerekir. Aslında çok basit; egemen burjuva sınıfın yalanlarını ve gerçek yüzlerini ortaya çıkaran bu kitap ve gazete türü şeyler burjuva sınıfın çıkarlarına ters düştükleri için yasaklanmıştır. Yani gençlerin gerçekleri görmesinden korku duyulmaktadır. Gerçekleri bilmeyen bir insan ise hiçbir zaman doğruyu göremez. Egemen sınıfın bu disiplin yönetmeliklerini kullanarak yarattığı baskının amacı; gençliğin düşünmemesini, sorgulamamasını, öğrenmemesini sağlamaktır.

Biz liseli gençliğin yapması gereken, disipline uymamak, oyunun kurallarını bozmaktır. Biz, liseli gençlik olarak bu emperyalist yoz kültürü ve bizlere dayatılan disiplin yönetmeliklerini kabul etmiyoruz ve bizler yeni dünyayı yaratacak insanlar olmayı ve sizlerin de aramızda olmanızı yürekten istiyoruz. Tüm liseli gençliğe çağrımız; “Gerici, faşist ve anti bilimsel disiplin yönetmeliklerine son” şiarıyla hep birlikte mücadeleyle!

Ankara'dan bir Liselilerin Sesi okuru

Bakana göre okullarda yaşanan şiddet olayları vahim bir düzeyde değilmiş!..

Vahim olan senin gibilerin var olmasıdır!

Milli Eğitim Bakanı Çelik son dönemde medyanın gözde başlığı okullarda şiddet hakkında bir açıklama yaptı. Medyanın konunun üzerine gitmesinden sonra bir dizi çalışma yapılmış ve bazı projeler hazırlanmıştı. Bakan Çelik bu çalışmalar üzerine bilgi verirken, önemli bir tespit ortaya attı. Türkiye'deki okul sayısı ve genel şiddet olaylarının istatistiğine dayanan tespitini şöyle ifade ediyor bakan: "Okul sayısına göre her okulda bir olay görülse şu kadar olay olurdu ama şu anki sayılar çok daha düşüktür. Olaylar vahim bir boyuta ulaşmamıştır." Böylece tam da bu düzenin temsilcisine yakışan bir değerlendirme ortaya koymuş oldu. Onlar için bizim okullarımızda şiddet olaylarının yaşanması önemli değil. Önemli olan bunun sayısal olarak genelliğinin olmaması.

İronik bir şekilde bakanın açıklamasının yanında İstanbul'un göbeğinde bir lisede yaşanan bıçaklı kavga haberi bulunmakta. Tam bir saat süren olaya ne polis ne de öğretmenler karışabiliyor. Sonuç hâlâ vahim bir tablonun bulunmuyor olması! Sanırım bakan için vahim bir durum oluşabilmesi için birkaç okulda bombalama gibi olayların yaşanması ya da yüzlerce lisenin aynı gün içersinde birilerini bıçaklaması gerekiyor.

Yeni eğitim-öğretim dönemini bile inceleysek, ortada onlarca yaralama ve öldürme olayı bulunduğunu görürüz. Fakat bizi birer müşteri ve sömürü çarklarında köle olarak gördükleri için, bizim bu türden sorunlarımız onlar için önemli değil. Onlar için sömürü düzeninin tehlikeye atılmaması yeterlidir.

Burada belirtilmesi gereken önemli bir nokta doğuyor. Zaten bu düzenin yarattığını bu düzen temizleyemez. Bugün liselerde bu kadar çok olay çıkmasının arkasında ne olduğunu biz çok iyi biliyoruz. Birliği, dayanışmayı, kardeşliği dağıtmaya çalışan, her türlü kin ve nefreti yayan, bu düzenin ta kendisidir. Bu yüzden bizim baş düşmanımız, şaşmaz ana hedefimiz bu düzen olmalıdır. Bugün televizyonundan gazetesine bakanından kolluk kuvvetine kadar her alandan şiddeti hoş gören ve uygulayan bir yapılanma yürütüp, sonrasında liselerde şiddet olmasını istememek sadece aldatıcı laf salatasıdır.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın konu kapsamında bazı projeler hazırlamakta olduğunu söylemiştik. Bunların başını tahmin edilebileceği gibi üst düzey güvenlik önlemleri alıyor. Okulları cezaevine dönüştüren duvar ve tel örgüler, attığımız her adımı kayıt altına alan kameralar, kapıda güvenlik, okul önünde polis ekipleri vb...

Peki sırada ne var dersiniz? Televizyonda ünlülerden şiddete karşı tanıtım filmleri. Evet, bir yandan şiddete karşı hoşgörü mesajı işlenecek, bir yandan da çürümüş eğitim sistemi ve düzenin açığa çıkardığı sorunu baskıyı artırarak çözeceksiniz.

Şiddete karşı şiddet prensibi etkili olur diyenlere aslında sorunun kaynağını göstermek gerekiyor. Bu düzen yaşadığı sürece sorunun kendisi başka adlarla tekrar tekrar ortaya çıkaracaktır, bu kaçınılmazdır. Çünkü sorunun kaynağına dokunmamış, onu olduğu gibi bırakmış oluyorsunuz.

Biz okullarımızda yaşanan bu şiddet olaylarını doğru ele almakla yükümlüyük. Bu olaylarda düzenin teşhirini yapmak, gerçekleri sorgulatmak bizim asli görevimiz olmalıdır.

SÖNÜN BAŞLANGICI: ÖSS

Öğrencilere bilimsel bir eğitim vermesi gereken liseler, düzenin ırkçı-gerici ideolojisini empoze etmekle kalmıyor, bu kurumlar artık ticarethaneler olarak kullanılıyor. Öğrenciler müşteri ve yozlaştırılması gereken bir kesim olarak görülüyor. Gerici eğitim müfredatı, faşist disiplin yönetmelikleri eğitimin olağan seyri iken, liseler artık eğitim ve öğretimin dışında düzenin her isteğini yerine getiren kurumlar haline getirilmiş bulunuyor. Öğrenciler ise liseleri ÖSS'yi kazanmak için gidilen kurumların (dershane, özel dersler sınavı kazanmak için şartken) bir ara basamağı olarak görüyor.

Öğrenci Sömürü Sınavı liselerde yaşanan eşitsizliğin en belirgin ifadesi. Üniversiteye gitmek isteyen öğrenciler aynı eğitimi almamasına rağmen aynı sınava giriyorlar. Baştan kaybetmişler ve baştan kazanmışlar aynı koşullarda sınava giriyorlar. Sonuç hiçbir zaman değişmiyor. Parası olup dershaneye gidenler, özel ders alanlar kazanıyor, işçi-emekçi çocukları kaybediyor, geleceği kazanma yarışında sonuncu oluyor.

Bu seneki sınavda bir değişiklik oldu. Her sene üniversitelerin kontenjanları barajı geçen öğrencilere yetmezken, bu sene üniversitelerde altmış bine yakın boş kontenjan kaldı. Üniversitelerdeki kontenjanı doldurmak için bu sene ikinci kez ek yerleştirme yapıldı. Ek yerleştirme işlemiyle onbini açıköğretim olmak üzere 20.786 öğrenci üniversiteli oldu. Ancak devlet, vakıf ve KKTC üniversitelerinde 32.423 kontenjan boş kaldı.

Her sene eğitimde küçük reformcuklar(!) yapan sermaye devleti geçtiğimiz yıl sınav sistemini de değiştirmişti. İki bölümden ve toplam 240 sorudan oluşan sınav 3 saat 15 dakikada gerçekleşmişti. Sınav kapsamındaki konular artırılmış, daha önceki senelerde uygulanan ÖYS sistemi getirilmişti.

Yapılan bu değişiklik bu kadar kontenjanın açık kalmasının sebeplerinden biri. Lise ikiye kadarki konular ÖSS'de çıkmayacak diye çalışmayan öğrenciler, üçüncü sınıfta bütün konuları çalışmak zorunda kalmış, ikinci bölümün 185 puan barajını aşamayan öğrenciler tercih yapma hakkını kaybetmiştir.

YÖK yetkilileri ise bunu "Bazı bölümler artık puan alan öğrenciler tarafından bile tercih edilmiyor" şeklinde açıklıyor. Aslında çoğu bölüm, özellikle de sosyal bölümler tercih edilmiyor. Bunun sebebi de ortada: gelecekte iyi bir meslek sahibi olmak isteyen öğrenciler bu bölümlerden mezun olduklarında diplomalı işsizler kervanına katılacaklar. Kaldıkları artık mimarlık, mühendislik, avukatlık gibi mesleklere dahi üniversiteden mezun olduğunda sahip olunamıyor. Yetkinlik, avukatlık sınavı gibi uygulamalar uzun yıllar staj yapmayı gerektirebiliyor. YÖK yetkililerinin bu mazeretin arkasına sığınması kendi açıklarını kapatma gereksinimidir. Ancak bu dahi sistemin bozukluğunu ortaya koyan bir savunma.

Geleceklerini kazanmak amacıyla ÖSS'ye giren liseliler yine geleceksizlikle karşı karşıya. Bu sorunu çözmek ne sınav sistemi değiştirilerek gerçekleşir, ne de ikinci hatta üçüncü ek yerleştirmeyeyle. Çünkü Öğrenci Sömürü Sınavı'nın kendisi bu geleceksizliğin sebebidir. ÖSS tam anlamıyla öğrencilerin yarınlarını geleceksizliğe açan bir kapıdır. Umutlarını bu sınava bağlayanların kazanımları bir bakıma kendi sonlarının başlangıcı olacaktır.

T. Karanfil

Sermayeyi okullardan, emperyalizmi Ortadoğu'dan kovacağız!

Tarih 5 Eylül!..

O günlerde üzerinde uzunca tartışılan ve meclisin alelacele bir şekilde toplanarak vermiş olduğu karar gereği, Lübnan'a BM "Barış Gücü!" adı altında konumlanmak üzere onlarca askerin gitmesini onaylayan tezkeresi çıkarıldı. Emperyalizmle zaten sıkı ilişkiler içerisinde olan, uşaklıkta kusur etmeyen ve her isteneni yerine getiren Türk burjuvazisi, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelen ve tamamen çıkarlar üzerine kurulu olan saldırılarından biri olan Irak işgalinden 1 Mart'ta

yapmış olduğu hata nedeni ile yararlanamamıştı. 1 Mart'ın acısını unutmayan burjuvazi, Ortadoğu'daki bu kanlı pazardan yararlanabilmek çabasında. Lübnan'a asker gönderme tezkeresini onaylayan ve gençliğin kanını ABD emperyalizmine, İsrail siyonizmine pazarlayanların tek amaçları var; kendi ceplerini doldurmak!

Bugün Ortadoğu'dan kazanç elde etmek isteyenler ülkemizde de aynı şekilde hareket etmektedirler. Çıkarttıkları onlarca yasa ile bizleri kölece yaşamaya mahkûm etmektedirler. Bugün bizler en ufak hak arayışımızda dahi terörist ilan edilip, okullarımızdan atılmaktayız. Bugün sermaye sahipleri bizleri ne kadar çok baskı altında tutarlarsa, ne kadar çok ilerici-devrimci insanı baskılarıyla sustururlarsa kendi istediklerini o kadar rahat bir şekilde yapacaklarını bilmekte ve ona göre hareket etmektedir. Bu amaçla çıkartılmış olan TMY de bunun bir örneğidir.

Bugün bizler, eğitimi ticarileştirip alınıp satılan bir meta haline getirmek isteyen bu zihniyete karşı dün olduğundan daha güçlü bir şekilde mücadele etmeliyiz. Bugün bizlerin üzerinden rahatça hesap yapıp, bizleri emperyalizmin uşağı yapmak isteyen zihniyete dünden daha güçlü bir şekilde karşı çıkmalıyız. Çünkü biz geleceği temsil edenleriz ve bugün geleceğimize sahip çıkmaktan başka bir şansımız bulunmamaktadır. Bugünden kendi sorunlarımıza karşı çıkmazsak, yarın daha büyük sorunlarla karşılaşacağız. Çünkü gözünü para bürümüş olan sermaye durmadan bizlerin yok diyebileceğimiz kadar az olan haklarımızı elimizden almak istemekte, azgınca saldırmaktadır.

Biz liseli gençlik olarak, ilerici-devrimci insanlar olarak sistemin saldırılarına karşı şimdi daha güçlü bir şekilde haykırıyoruz: "Sermayeyi okullarımızdan, emperyalizmi Ortadoğu'dan kovacağız!"

Y. Mert

ÖSS-OKS sisteminin çöküşü

Bilim dışılığına, ezberciliğine, gericiğine kılıf uydurmak için hazırlanan ÖSS, liselilerin kâbusuyken ortaokullu öğrenciler de benzer bir saldırıdan nasipleniyorlar... Ne liselilerin ne de ortaokulluların birbirlerinden farklı bir sorunları var, ikisi de sistemin kokuşmuş eğitimiyle yüz yüze...

Eskiden lise son sınıfta gidilen dersanelere şimdi öğrenciler 6.-7. sınıftan itibaren gitmeye başlıyorlar. Neden? Amaç önlere konulan OKS sınavında başarılı olup iyi bir liseye yerleşmek... İyi bir lise kazanıldı diyelim, peki ya sonra? Ailenin geliri yine dersanelere akıyor çünkü şimdi de karşılığında iyi bir üniversite için ÖSS engeli var. ÖSS'yi kazanıp iyi bir üniversiteye gitmek derdi var. Tamam, üniversite bitti ya sonra? Sonrası da kısır döngünün devamı; sınav bunalımı ya da koskoca bir "hiç". İşte bu da sistemin çöküşünün belgesidir.

Daha oyun oynama çağındaki çocukların önlere konulan test kitapları... O bilinçsizce oluşturulmuş sistemin bilinçsizce yetişmiş çocuklarını oluşturacak. Siz sokakta top oynayacağınıza, elinize oyuncağınızı alacağınıza sistemin oyuncağı olup çıkıyorsunuz.

Nasıl mı? Sistem bu sene tüm liselere sınavla girilsin diyor. Sizler de başlıyorsunuz sistemin kurduğu oyunda oynamaya... Sistem ortaokulda her senenin sonunda sınav yapalım, liseye sınavla geçişi kaldıralım (!) diyor. Bu kez de liseye geçişi bırak ortaokulu bitirmen bile zorlaşıyor. Çünkü bu sınavları geçemeyen ortaokuldan mezun olamıyor...

İşte size can alıcı iki örnek, bakın ve görmeye çalışın nasıl kuklalaştırıldığınızı...

Peki, ne kadar daha kukla olmayı düşünüyoruz? Ne kadar daha sistem bizi böyle silmeye çalışacak? Daha ne kadar bilinçsiz bir gençlikle karşı karşıya kalacağız?

Bizler öğrenme meraklısı, soran, düşünen gençlerle karşı karşıya gelmek istiyoruz, ama sadece istemekle kalmıyor bunun için çabalyoruz... Bizler herkesi, insanlığı, kendimizi önemsiyoruz ve bunlar için bir şeyler yapıyoruz ve daha da yapacağız...

Ve bu çöküşü daha da büyüteceğiz...

Çünkü biz inanıyoruz ve önemsiyoruz!

E. Elif

Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!

“Biliyorsunuz ki bu ceza işlediğim iddia edilen suçtan verilmedi. Asıl amaçlanan böyle bir olayla gözdağı vermek ve mücadeleyi engellemek hedefine dayalıdır...”
Erdal Eren

30 Ocak 1980’de geleceği müjdeleyen yazılımaları emekçilere ulaştırmaya çalışırken, Sinan Suner faşist bir koruma polisi tarafından katledilir. Olayın duyulması üzerine tüm Ankara’da devrimci gençler harekete geçer. 2 Şubat günü aynı yerde bu kez yoldaşları vardır Sinan’ın. Yüzlerce kişi Sinan’ın katledilişine ve faşizme karşı sloganlarını haykırır: “Sinan yoldaş yaşıyor!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” Eyleme saldıran askerlerle çıkan çatışmada bir er ölür ve 25 devrimci gözaltına alınır. Gözaltına alınanların arasında, meslek lisesi 2. sınıfa giden, genç bir devrimci de vardır: Erdal Eren.

Erdal, Er Zekeriya Önge’yi öldürmekle suçlanır. Çıkarıldığı mahkemede tam bir tiyatro oyunu oynanır. Otopsiyi Oktay Çetinsoy adlı bir stajyerin yaptığı iddia edilir. Fakat daha sonra böyle birinin var olmadığı tespit edilir. Askeri öldüren silah yakın mesafeden ateşlenmiştir fakat Erdal’la ölen asker arasında 15 metre vardır. Ve Erdal’ın 17 olan yaşı bir gecede büyütmüş, itirazlar dikkate alınmamıştır.

Senaryo tam kurgulandığı gibi hayata geçirilmiş ve Erdal’ın idamının önündeki tüm engeller bir bir ortadan kaldırılmıştır. Dava sürecine ilişkin en güzel sözlerden biri Erdal’ın avukatı olan Nihat Toktay’a aittir:

“İdam özünde insanlık suçudur. TCK’nın 450/1’inci maddesi ‘planlayarak adam öldürme’yle ilgilidir. Ama hiçbir ‘planlayarak adam öldürme’, Erdal Eren olayında görüldüğü gibi, devlet kadar planlı yapılamaz.”

Daha gözaltına alındığından itibaren ölümü inançla karşılamayı bilmiştir Erdal: *“Çok büyük bir ihtimalle bu işin ölümle sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam, halka ve devrime olan inancımdan gelmektedir.”*

İşkene tezgâhlarından geçerken gözlerinde en ufak bir korku yoktur. Tüm yaşadıklarına rağmen devrime olan inancını hiç yitirmemiştir. Ve o inançla düşmanın yüzüne haykırır: *“Bugün devrimcileri ve onların bir parçası olan beni aldığınız emirlere uygun olarak yargılayabilir ve ölüm cezası verebilirsiniz. Fakat bu ilelebet sürmeyecektir. Bir gün mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir.”*

***

Ankara Merkez Cezaevi’nin avlusu 12 Aralık’ı 13 Aralık’a bağlayan gece bir savaşa tanıklık eder. Düzen ve devrim bir kez daha karşı karşıya gelir. Ve Erdal darağacına doğru

yürür, mirasını taşıdığı milyonlarca devrim şehidinin onuruna yakışır bir şekilde. İlmeğe boynunu geçirirken inançla haykırır: “Faşizme ölüm halka hürriyet!”. ‘O çocuk yumruklu dev, o dev yumruklu çocuk’, devrime ve sosyalizme olan inancıyla aşar faşizmin zindanlarını.

Erdal’ın soluğunu ertesi gün bir başka yoldaşı, Ercan Koca taşır. “Erdal Eren’in hesabını faşist cuntadan soralım!” yazılı pankartını asar. Üzerine gelen askerlerin tüm saldırılarına rağmen pankartı, yoldaşına ve devrime olan bağlılığını savunur son nefesine kadar. Vahşice dövülür. Erdal’dan bir gün sonra 17 yaşındaki bir başka devrimci cunta kayıtlarına “yerlerin buzlu olmasından kaynaklı birkaç defa yere düşmüş ve beyin kanamasından kaynaklı ölmüştür” şeklinde geçecektir...

***

“Şunu bilmenizi ve kabul etmenizi isterim ki, sizin binlerce evladınız var. Bunlardan daha niceleri katledilecek, yaşamlarını yitirecek, ama yok olmayacaklar. Mücadele devam edecek ve onlar mücadele alanlarında yaşayacaklar.”

Bir bayrak bırakıldı bizlere bundan tam 26 yıl önce. Erdal Eren, 12 Eylül faşizminin karanlık ve yılgınlık kokan günlerinde cellâtlarının karşısında kararlılıkla haykırdı devrim ve sosyalizm mücadelesine olan inancını. Yüzlerce Erdal geçti onun yerine bugüne kadar, onun kararlılığını ve umudunu taşıdı.

Ve bugün bu mücadele devam ediyor. Biz genç devrimciler devraldığımız mirasın onuruna yakışan bir biçimde mücadelemize devam ediyoruz. Onlar bu topraklarda devrim ve sosyalizm mücadelesi için ödenen bedelleri ve harcanan emeği hatırlatıyorlar bize. Karşılaştığımız tüm zorluklara rağmen, mücadelemizin kıvılcık bayrağını daha da yükseltiyoruz.

S. Ozan

Ortadoğu'da işgalci, okulda müşteri olmayacağız!

Savaşa değil

"Ortadoğu'da işgalci, Okulda müşteri olmayacağız!" kampanyamız yeni bir evreye giriyor. Bir yandan TC ordusu Lübnan'a yerleşti. Öte yandan Filistin topraklarında emperyalizm destekli siyonist katliamlar sürüyor. İsrail'in "saldırılarına" karşı barışı sağlamak için bölgeye gittiklerini söyleyenlere yanıt İsrail'in Filistin'deki katliamlarıyla verildi. Lübnan işgali sırasında İsrail'i suçlayan açıklamalarla herkesi şaşkırtan başbakan şimdi susuyor. Çünkü işgal için gidecek birliklerin yardım amaçlı gönderildikleri söylenmişti. Bu söylemler işçi ve emekçi kitlelerinde ciddi bir inanç yaratmıştı. Ama BM Barış gücü birlikleri daha yerleşmemişken, İsrail Filistin'de yeni katliamlara başladı. Bir haftanın bilançosu onlarca ölü ve yaralı oldu. Ve bir kez daha, katledilenlerin çoğu çocuk ve kadınlardan oluşan siviller. Siyonist İsrail güçleri Lübnan'dan utanç verici bir biçimde geri çekilmenin hincını Filistin halkından çıkarıyor.

Ortadoğu'da işgal süreci tüm yakıcılığıyla devam ederken ülkemizde de eğitim açısından önemli günler yaklaşıyor. 2007 yılı bütçe oylamalarından bahsediyoruz... Bu yıl da eğitime bütçeden %4,1 gibi komik bir pay ayrılıyor. Ama diğer yandan da, bu aynı süreçte çok önemli silah alımları için görüşmeler yapılıyor. TSK'nin kullandığı birçok tank, uçak, kamyon gibi araçlar son dönemde hızlı bir yenileme harekâtına konu edildi. Sırf savaş uçağı alımı için bile milyarlarca ABD doları ayrılabilir. Ama bu aynı süreçte eğitime ayrılan payı artırmayacak kaynak bulunmuyor. Bütün bu gerçekler ortada iken çarpıtma ve yalanlarla kitleler aldatılmaya çalışılıyor.

İşte kampanyamızın yeni evresi bu gerçeğin içyüzünü sergilemeyi hedefliyor. Liseli gençliğin bugün eğitim hakkının gaspedilerek eğitimin paralı hale getirilmesinin temel nedeni, devlet bütçesinden eğitime ayrılan payın yok denecek kadar az olmasıdır. Devlet, eğitime yeterli kaynak ayırmadığı ve bunu bilinçli bir politika haline getirdiği için bugün okullarda müşteri yerine konuluyoruz. Çünkü bugün devlet bütçesinin önemli bir bölümü silahlanmaya ayrılmak zorundadır. Yani bu pay emperyalist işgallere destek için kullanılmaktadır. Bunun da ötesinde, her yıl silahlanmaya ve orduya ayrılan pay eğitime ayrılan pay ile kıyaslanamayacak kadar büyüktür.

Kampanyamızın başlangıcında işgal sürecini ve eğitim alanındaki paralılaştırma saldırısını birlikte işlemenin önemini vurgulamıştık. Kampanyamızın yeni dönem çalışmasını bu soruna çubuğu bükülebilmek amacıyla "Savaşa değil eğitime bütçe!" şiarıyla yürüteceğiz. Bugün liseli gençlik içerisinde düzenin yalanlarına inananların sayısı giderek artıyor. Bunu değiştirebilmek için "Savaşa değil eğitime bütçe!" talebinin çok daha güçlü bir biçimde yükseltilmesi gerekiyor.

Kampanyanın ilk adımları ve yarattığı sonuçlar...

Kampanyamızı ilan ettikten sonra hızla bulunduğumuz yerelerde etkinlik hazırlık komiteleri üzerinden örgütlenmeye başladık. Bu komiteler aracılığıyla kampanyamızı yerelde daha etkili işleme araçları yaratmış olduk. Komiteler, etkinlik programı üzerinden kendilerine iş bölümü yaptılar. Böylece etkinliğin hem programı hem de tabanı oluşmaya başladı. Etkinlik böyle bir hazırlık sürecinden sonra başarıyla gerçekleştirildi. Etkinlik hazırlık komiteleri, İLGP çalışma grupları ya da farklı örgütsel adlandırmalarla varlığı sürdürdü. Böylece etkinlik, sadece program günüyle sınırlı kalmayıp örgütsel bir şekillenişin temeli oldu. Etkinlik gününe kadar okullarımızda anket çalışmamız devam etti. Bu çalışma liseli gençliğin sorunları üzerinden birebir ilişki kurabilmek açısından önemli sonuçlar yarattı. Yüzlerce anketle güçlü tartışmalar yapıldı. Etkinlik sonrası gündemimizde 4 Kasım gençlik mitingi ve 6 Kasım Beyazıt eylemine katılım vardı. İki eyleme katılım da beklediğimiz düzeyde olmadı. Bu eylem süreçleri üzerinden çalışma araçlarımızın önemini bir kez daha gördük.

Çünkü etkinlik sonrası eylem hazırlanırken Liselilerin Sesi dışında kitle çalışması için materyalimiz yoktu. Bu da yaratmaya çalıştığımız havanın oluşmasını engelledi. Kampanyamızın yeni döneminde bu açığı kapatmak için etkili ve yaygın bir çalışma öreceğiz. Kampanyamızın devamını örgütlerken, bir daha böyle boşlukların oluşmaması için sistematik ve sürekli bir çalışma hattı oluşturmuş bulunuyoruz.

Okullarda kampanyamızı duymayan kalmayacak!

Okul içerisinde çalışmamızı güçlendirebilmek için imza toplayacağız. Öğrencileri sorunlarına karşı harekete geçirebilmek ve geniş bir kitleye ulaşabilmek için imza formlarının işlevli olacağını düşünüyoruz. Daha önceki çalışmalarımız bize insanların düşüncelerini kendi ifadeleri ile belirtmekte zorlandıklarını gösteriyor. Bu içe dönük, kapalı havayı kırabilmek adına da kartpostallar hazırlıyoruz. Bu iki araçla okullarımızda etkili kitle çalışmaları öğretilmeyi ve güçlü teşhirler yapabilmeyi düşünüyoruz. Diğer yandan da İLGP Bülteni sadece kampanya yazılarına ve gündemlerine odaklanacak. Yani bültenimizi bir kampanya gazetesi gibi hazırlayacağız. Ayrıca her iki yayınınımızın periyodlarını oturtarak 15 günde bir yeni yayın kullanacağız. Böylece okullarımızda sürekli ve güçlü pratikler sergilemeyi başarabileceğiz.

Eğitime bütçe!

Okullarımıza sıkışan çalışmaları kırmak için...

Kampanyamızı tüm yerellerden çağırdığımız bir bileşenle yaptığımız toplantı ile başlatmıştık. Kampanyamızın ikinci safhası için de benzer bir toplantı örgütlendi. Verimli geçen toplantıda işlevsel çalışma planları oluşturuldu. Kampanyamızın ilk dönemine ilişkin anlamlı eleştiriler sunuldu. Yürüttüğümüz faaliyetleri incelediğimizde, eksik kalan noktalardan birinin kampanyamızın duyurusunu geniş kitlelere yapamamak olduğunu gördük. Sadece kendi çalışma alanlarımızdaki liseli gençliğe sıkışan bir çalışma görüntüsü oluşmuştu. Bu nedenle güçlü bir afiş ve kuş planlaması kararı aldık. Böylece mahallelerde sokakta, okula giderken, gelirken kısacası liseli gençliğin tüm yaşam alanlarında kampanyamızın duyurusunu yapmayı hedefliyoruz.

Erdal Eren kavgamıza yol gösteriyor!

13 Aralık Erdal Eren'in ölüm yıldönümü. Biz de kendi alanlarımızda direngen bir devrimci olan Erdal Eren'i tanıtmaya çalışıyoruz. Bu yiğit devrimciyi tanıtabilmek ve önemini anlatabilmek için bir dizi planlama yaptık. Erdal Eren'i liseli gençliğe tanıtmak, onun mücadelesinin değerini vurgulayabilmek amacıyla anma programları hazırlayacağız. Erdal Eren'in ölüm yıldönümünü bir haftalık bir süreç olarak öreceğiz. Erdal Eren Haftası adı altında bir dizi pratik sergilenecek. Yerellerin kendi şartlarına göre tüm hafta boyunca farklı yerlerde anma programı devam edecek. řu an toplam 5 yerelde anma etkinlikleri düzenleme kararı aldık. Anmaların programları tek fakat yerellere göre hazırlayıcıları farklı olacak. Erdal Eren'in kavgamızda yaşadığını vurgulayan küçük afişler ve kuşlarla daha geniş bir çevreye seslenmeye çalışacağız.

Liselilerin Sesi satışları güçlenerek devam ediyor!

Uzun bir dönemdir sürekliliğini koruyan Liselilerin Sesi satışları farklı planlamalar yüzünden iki hafta boyunca yapılamadı. Bu arada TUYAP kitap fuarında iki günde 100 dergi satılması ve dershane standlarının önünde ÖSS teşhirinin yapılması büyük bir ilgi yarattı. TUYAP kitap fuarında ayrıca 90 adet İLGP Bülteni dağıtıldı. Yağışların başlamasının satış faaliyetini zora sokacağını düşünüyorduk. Fakat kampanya toplantısında, hava koşullarına rağmen Liselilerin Sesi satışlarını sürdürme kararı en geniş bileşenle alındı. Fakat satışlar merkezi olarak değil, iki yakada yer alan güçlerimiz tarafından ayrı ayrı yapılacak. Aynı zamanda kampanyamızın başlangıcı ile birlikte Liselilerin Sesi kullanımını da artırmış bulunuyoruz. Dergimizin yeni sayısı ile birlikte bu ivmeyi daha yukarı çekmek istiyoruz.

Basın açıklamaları ile kampanyayı alanlara taşıyacağız!

İLGP olarak kampanya çerçevesinde iki basın açıklaması yapacağız. Birincisi eğitime ayrılan bütçenin düşüklüğüne dikkat çekebilmek için gerçekleştirilecek. Bu eylemle, toplanan imza föylerini meclise yollayacağız. Aslında gelecek yanıtı biliyoruz. Biz de yanıtımızı şimdiden veriyoruz. Yasaları er ya da geç yapanlar biz olacağız! İmza föylerimizin karşılığını bulacağını elbette beklemiyoruz. Alanlarımızda imza çalışmasıyla neyi amaçladığımızı açıkça anlatabilmek gerekiyor. İmza alışması en geniş kitlenin tepkilerini dile getirdiği bir teşhir ve propaganda aracı olma işlevini yerine getirir. İlişkilerimize imzayı atmanın yeterli olmadığı anlatılmalı, çalışmalara katılması çağırısı yapılmalıdır. Çalışma ancak böyle etkili olabilir.

Planlanan diğer basın açıklaması ise Filistin'deki öğrenciler için topladığımız kartpostalların yollanması için olacak. Orada tanklara karşı taşlarıyla direnen kardeşlerimize yalnız olmadıklarını göstermek istiyoruz. Ortadoğu'da işgallerin gün geçtikçe yayıldığı řu günlerde direniş ile dayanışmayı yükseltmek başlı başına bir görevdir.

Bu iki eylem kampanyamızın tanıtımı için çok önemli bir yerde durmaktadır. İki eylem de yürütülen çalışmanın duyurusu ve yaratılan etkiyi alanlara taşıma hedefi gütmektedir.

Kampanyamızdan beklediklerimiz...

Kampanyamızın yeni evresi ile liselerde daha farklı bir hava yaratmak istiyoruz. Etkinlik öncesi ve eylem dönemi boyunca kampanya kapsamı ve süresi daha dardı. Şimdi kampanyamızı en geniş kesime duyurma ve alanlarımızda derinleşme aşamasına geçmiş bulunuyoruz. Etkinlik üzerinden yaptığımız değerlendirmede de, "Biz kampanyaya etkinlik süreci ile girmiş bulunuyoruz" demiştik. Şimdi alışılmışı aşan bir kampanya planlamasıyla yolumuza yürüyeceğiz. Geçen sene kurultay sürecinde yarattığımız etkili propaganda ve ajitasyonu daha ileriye taşımayı hedefliyoruz.

Kampanyamızın doğrudan bir parçası olmamakla birlikte, Erdal Eren anmaları ile liseli gençliğe dair söylenen çocuk yakıştırmalarının anlamsızlığını ve liseli gençliğin devrimci değerlerini vurgulamak istiyoruz. Çünkü Erdal Eren'de ifadesini bulan aslında budur. Erdal Eren tüm liselilere bir çağrıdır. Erdal Eren haftası, emperyalist işgal ve paralı eğitime karşı başlattığımız kampanyamızın çözüm yolu olarak devrim mücadelesini gösterdiği önemli bir süreçtir. Kampanyamızın ilk emekleme adımları üzerinden oluşan sonuçlara bakarak, hem nitelik hem de nicelik olarak yeni evrede daha güçlü sonuçlar bekliyoruz.

İstanbul Liselilerin Sesi

“Ortadoğu’da işgalci okulda müşteri olmayacağız!” kampanyasından...

Kampanya toplantıları: Gençlik geleceğine sahip çıkıyor!

“Ortadoğu’da işgalci okulda müşteri olmayacağız” kampanyası kapsamında toplantılarımızı sürdürüyoruz. Kampanya çalışmalarımız başladığı günden bu yana bir çok toplantı yapılarak çalışmanın hedeflerine ve pratik planlamalarına dair tartışmalar gerçekleştirildi.

Kampanya çalışmamızın başlangıç toplantısına 30’un üzerinde öğrenci katıldı. Bu ilk toplantıda kampanyanın politik ve pratik yöntemi ve hedefleri tartışıldı. Bu tartışmalar kapsamında kampanya önüne bir gazete çıkarma hedefi ve soruşturmalara karşı etkili bir politik ve pratik çalışma sürecini koydu.

Kampanya belirlemelerimiz ışığında YTÜ ve İÜ’de soruşturmalara karşı anlamlı bir politik çalışma ortaya konuldu. Ardından kampanya gazetemiz ve imza metnimiz hazırlandı.

İkinci kampanya toplantıları liseliler ve üniversiteliler ayrı ayrı gerçekleştirdiler. Liseliler cephesinden bir açılış etkinliğinin örgütlenmesinin kararlaştırıldığı ve kampanya şiarlarının liselere nasıl taşınacağına tartışıldığı toplantı sonrasında gerçekleştirilen kampanya etkinliğine 70’in üzerinde liseli katıldı.

20’nin üzerinde üniversite öğrencisinin katıldığı son toplantıda ise Taksim, Kadıköy, Beşiktaş, Sefaköy, Avcılar vb. yerlerde kampanya stantları açarak kampanyamızın tanıtımını yapılması, imza toplaması ve gazete satışı hedeflenmişti. Bir hafta içerisinde gerçekleştirilen çalışmalarda binin üzerinde imza toplandı ve 200 civarı gazete satıldı.

Kampanya çalışmamızda aldığımız bir diğer karar ise kampanya şiarlarımız ile 6 Kasım Beyazıt ve 4 Kasım Kadıköy eylemlerine katılmak oldu.

İstiklal Caddesi: Müşteri değil öğrenciyiz!

20 Ekim günü, kampanyamızı İstiklal Caddesi’ne taşıdık. Kampanyamızın logosunun olduğu ve “YÖK’e hayır!”, “Yetkin Mühendisliğe hayır!”, “ÖSS’ye hayır!”, “Özerk-demokratik

üniversite istiyoruz!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz!”, “Özel okullar kapatılsın!” taleplerimizin yazılı olduğu tişörtlerimizi giydik. Kampanya gündemlerinin yer aldığı gazetemizin satışını yaptık. Kampanyamıza destek olmaları ve taleplerimizi sahiplenmeleri için kitlelere imza çağrısında bulunduk.

Kampanyamızın ilk gününde 500 civarında imza topladık ve 50 tane kampanya gazetesini sattık.

Ortadoğu’da işgalci, okulda müşteri olmayacağız etkinliği gerçekleştirildi!

21 Ekim günü kampanyamızı İLGP’nin gerçekleştirdiği etkinlikle devam etti. 70’i aşkın lisenin katıldığı etkinlik oldukça coşkulu geçti. Ardından etkinlik çıkışında kampanyamızı Sefaköy İnönü Mahallesi’nde işçi ve emekçilerle buluştuk. Postane önüne masamızı açtık. Masaya ve çevresindeki duvarlara afişlerimizi ve ozalit çıktılarımızı astık. Kampanya materyallerimizle, postane önünde ve karşısında kampanyamızın duyurusunu yaptık. “Parasız eğitim istiyoruz!”, “Ortadoğu’daki işgallere son!”, “Lübnan’a asker gitmesini istemiyoruz!”, “Dersaneler ve özel okullar kapatılsın!”, “ABD ve İsrail’in Ortadoğu’daki katliamları son bulsun!” taleplerimizi anlattık ve bir imza ile destek olmalarını istedik.

Kampanyamızın ikinci gününde 400 civarında imza topladık ve 50 tane kampanya gazetesini sattık.

Kadıköy: “Özerk demokratik üniversite, özgür lise!”

22 Ekim günü Taksim’den ve Sefaköy’den sonra Kadıköy’deki işçi ve emekçilere, gençliğe “Herkes her düzeyde parasız eğitim!”, “Özerk demokratik üniversite, özgür lise!”, “Savaşsız, sömürsüz bir dünya!”, “ABD-İsrail askeri olmayacağız!”, “Tüm ABD üsleri kapatılsın!” taleplerimizi anlattık, kampanyamıza destek istedik. Standımızı açtık, imza kampanyamıza ilgi yoğun oldu. Paralı eğitim sorunuyla ilgili birçok liseliyle tartışma imkanı yakaladık. Ortadoğu’daki işgale tepkili emekçilerin desteğini aldık. Kampanyamızın üçüncü gününde 750 civarında imza topladık ve 40 tane kampanya gazetesini sattık.

Taksim: “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”

26 Ekim günü kampanyamızı çerçevesinde imza toplamak için, “ÖSS’ye hayır!”, “Paralı eğitim hayır!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” talepli kampanya t-shirtlerimizle Taksim Postanesi önüne stant açtık. Mesleki Yeterlilik Kanunu

tasarısıyla dayatılan işsizliğe, ticarileştirme saldırılarıyla eğitimin parası olanlara sunulan bir lükse döndürülmesine, 12 Eylül karanlığı YÖK'ün hala yaşamlarımıza hükmetmesine, soruşturma terörüyle eğitim hakkımızın gaspedilmesine; diplomalı işsiz olmamıza ve ABD-İsrail askeri olarak Ortadoğu'da halkların katledilmesinde tetikçi olarak kullanılmamıza karşı çıkmak için başlattığımız kampanyamızı tanıttık.

TÜYAP Kitap Fuarı: “Geleceksizliğe hayır!”

28 Ekim günü, kampanyamızı TÜYAP Kitap Fuarı'na taşıdık. Kampanya t-shirtlerimizle giriş kapılarında toplu halde Ekim Gençliği, Liselilerin Sesi ve kampanya gazetemiz olan Öğrenci Gazetesi satışı yaptık ve imza topladık. Kampanyamıza liselilerin ve üniversitelerin ilgisi yoğundu. Birçok kişi kampanya t-shirtlerimizden talep etti, özellikle ÖSS mağduru dersane öğrencilerin “ÖSS'ye hayır!” yazılı olanı giyip tepkilerini gösterebileceklerini söylediler. Liselilerin Sesi satışı sırasında liselilerle kayıt paraları, paralı eğitimin yarattığı eşitsizlik, Ortadoğu'daki emperyalist savaş ve halkların katledilmesi, ÖSS'nin sunduğu geleceksizlik üzerine sohbet ettik. Kampanya taleplerimizle ilgili öğrencilerle tartıştık. YÖK'ün üniversitelerde ve liselerde yaşamımıza nasıl yansıdığını anlattık. Ticari eğitim ve emperyalist savaşın ortak bir kampanyada nasıl birleştirdiğimizi soranlara, okulda bizleri müşteri haline getirenlerle Ortadoğu'da halkları katledenlerin aynı sömürü düzeni sahipleri olduklarını vurguladık. Faaliyetimizi yaklaşık 5 saat sürdürdük ve bu süre boyunca fuara katılanlara kampanyamızı duyurduk.

29 Ekim günü, ticari eğitime ve Ortadoğu'daki emperyalist savaşlara karşı sesimizi TÜYAP Kitap Fuarı'nda yükseltmeye devam ettik. “Ortadoğu'da işgalci okulda müşteri olmayacağız!” kampanyamıza fuar katılımcılarının desteği yoğundu.

Fuar alanının girişlerinde kampanya t-shirtlerimizle gazete satışı yapmaya ve imza toplamaya başladık. Farklı illerde okuyan birçok üniversite öğrencisiyle üniversitelerinde yaşadıkları sorunlar üzerine konuşma fırsatı bulduk. Fuar alanında iki günde toplam 1500 civarında imza topladık 150'nin üzerinde kampanya gazetesini sattık.

Lise öğrencilerinin yoğun bulunduğu dersane tanıtım ve ÖSS'ye hazırlık kitaplarının bulunduğu standların civarında Liselilerin Sesi ve İLGP bülteni satışı yaptık. “ÖSS kaldırılın!” yazılı t-shirtlerimizle ÖSS'nin sunduğu geleceksizliği teşhir ettik. 195 dakikada belirlenen yaşamlarımızı istediğimiz gibi şekillendirmek için ÖSS'nin 5 seçeneğine karşı tek seçeneğimizin mücadele olduğunu anlattık. 93 tane İLGP Bülteni, 60 adet Liselilerin Sesi sattık.

Avcılar, Kadıköy, Taksim: Ticari eğitime ve emperyalizme karşı 6 Kasım'da alanlara!

30 Ekim günü, “Ortadoğu'da işgalci okulda müşteri olmayacağız!” kampanyamızla Avcılar'daydık. Avcılar'da stand açarak kampanya gazetemizin satışı yapıp imza toplayacaktık. Havanın fırtınalı olmasından kaynaklı standımızı açamayınca, imza toplamak için Eğitim-Sen Avcılar şubesine gittik.

Şubede bulunan öğretmenlerle kampanyamızı konuştuk. Onlar da kısa bir süre önce sonlandırdıkları paralı eğitime karşı kampanyalarını anlattılar. Paralı eğitimle öğrencilerin eğitim hakkının gasp edildiği, öğretmenlere kadro açılmaması üzerine sohbet ettik.

Anadilde eğitim talebimiz üzerine öğretmenlerin bir kısmı şube yöneticisine “Şimdi burada imza atıyorsunuz, neden bu talebi tüzükten çıkartılacağı zaman sahiplenmediniz” dedi. Anadilde eğitim talebinin tüzükten çıkarılmasından duyulan rahatsızlık ve verilen bu kararın yanlışlığı dile getirildi.

Gittiğimizde şubede bulunan öğretmenlerin çoğunun desteğini aldık. 40 imza topladık ve 15 tane kampanya gazetesini sattık.

31 Ekim ve 1 Kasım günleri aşırı yağış nedeniyle Kadıköy çevresindeki kafeler dolaşarak bildirimlerimiz dağıtıldı ve imza toplandı. Kampanya gazetesini ve EG satışı yapıldı. 4 Kasım Kadıköy ve 6 Kasım Taksim eylemlerine çağrı afişlerimiz Kadıköy ve Taksim'de kafelere ve kent merkezlerine yapıldı.

4 Kasım Kadıköy: Gelecek ve özgürlük istiyoruz, alacağız!

4 Kasım günü 60 kişilik bir katılımla kampanya şiarlarımızı Kadıköy mitingine taşıdık. Kampanya logolu pankartımız ve yine kampanya logolu ve “Eşit parasız bilimsel demokratik anadilde eğitim!”, “ÖSS kaldırılın!”, “YÖK'e hayır!”, “Gelecek ve özgürlük istiyoruz!”, “Mesleki yeterlilik yasaları geri çekilsin!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Özel eğitim kurumları kapatılın!”, “Faşizme geçit yok!”, “Parasız eğitim istiyoruz!”, “İnsanlığın kurtuluşu sosyalizmde!” dövizlerimizle alandaki yerimizi aldık. Eylem boyunca gençliğin taleplerini gur bir biçimde haykırdık.

6 Kasım Beyazıt: Paralı eğitime, YÖK'e ve emperyalizme GEÇİT YOK!

Dönemin başından bu yana üniversitelerde yürüttüğümüz çalışmalarını Beyazıt meydanındaki coşkulu 6 Kasım eylemine taşıdık. İÜ'den soruşturmalara ve atımlara karşı mücadele kararlılığımızı, YTÜ'den soruşturmalara karşı örgütlediğimiz eylemlerin ve çalışmaların ve yemekhane zammına karşı örgütlenen boykotun sesini Beyazıt meydanında coşku ile haykırdık.

İLGP kampanyasında yeni aşama

Çalışmamız kapsamında savaşa ayrılan bütçenin eğitime ayrılması talebiyle bir imza kampanyası başlattık. Ayrıca Filistin'de savaşan yaşlılarımıza destek kartları topluyoruz. Çalışmamıza yeni (15 Kasım günü) başlamış olmamıza rağmen yüzlerce imza topladık.

Kampanyamızın bu yeni aşamasında liseli arkadaşlarla tartışmak ve planlamalarımızı en geniş bileşenle yürütmek hedefiyle okul toplantıları gerçekleştirmeye başladık. 17 Kasım günü Anadolu Yakası'nda iki ayrı lisede gerçekleştirdiğimiz toplantılardan birine 35, diğerine 40 liseli katıldı. Bu toplantıların her ikisinde de birbuçuk aylık yerel ve merkezi çalışma takvimleri tartışıldı ve yeni planlamalar yapıldı. Yanısıra Erdal Eren'i liselerde nasıl gündemleştireceğimiz üzerine düşünceler ifade edildi.

Kampanya Örgütlenme Komitesi

İLGP açılış etkinliği başarıyla gerçekleştirildi!

İLGP'nin "Ortadoğu'da işgalci, okulda müşteri olmayacağız!" etkinliği 21 Ekim günü başarıyla gerçekleştirildi. 15 ayrı liseden ve 7 ayrı dershaneden liselinin katıldığı etkinlik boyunca sık sık "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" sloganı atıldı.

İki bölümden oluşan etkinlik, "İLGP 3 yaşında" isimli sinevizyon gösterimi ile başladı. İLGP'nin önceki yıllarda gerçekleştirdiği etkinlik ve katıldığı eylemlerin görüntülerinden oluşan sinevizyon "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" şiarı ile sona erdi. Sinevizyon gösteriminin ardından devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu.

İLGP adına yapılan açılış konuşmasında yeni dönem yürütülecek kampanyanın gündemleri anlatıldı. Etkinlikle kampanya arasındaki ilişki ifade edildi. Ekim Gençliği adına yapılan konuşmada ise liselilerin ve üniversitelilerin birleşik mücadelesine vurgu yapıldı ve üniversiteliler adına etkinlik selamlandı.

Sefaköy Etkinlik Örgütleme Komitesi'nin hazırladığı şiirler ilgi gördü. Şiirlerin sunumu için fazlasıyla emek harcanmıştı. Filistin'deki direnişi anlatan şiir dinletisi boyunca arka fonda Filistin'de yaşanan işgalin fotoğrafları yansıtıldı. Şiirler müzik eşliğinde okundu. Tüm katılımcıların beğeniyle izlediği şiirlerin ardından ara verildi.

İkinci bölüm Ümraniye İşçi Platformu'nun hazırladığı "Geçit Yok!" isimli sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyonda emperyalist işgalin ağır sonuçları anlatıldı. Ardından serbest kürsüye geçildi. 10'u aşkın liselinin söz aldığı serbest kürsüde, okullardaki tarikat örgütlenmelerinden kayıt paralarına, devrimci mirastan mücadelenin önemine kadar bir dizi konuda konuşmalar yapıldı.

Serbest kürsünün ardından GOP Etkinlik Örgütleme Komitesi'nin kaleme aldığı ve sahnelediği "Sesini Çıkar" isimli tiyatro oyunu sahnelendi. Büyük bir özenle hazırlanan oyunun ardından sahneye İLGP adına kapanış konuşmasını yapmak üzere bir arkadaşımız çıktı.

Kapanış konuşmasında kampanyanın sürekliliği ve 6 Kasım eylemlerinin önemi özellikle vurgulandı. 6 Kasım'a güçlü bir katılım sağlamak gerektiği ifade edilerek örgütlenme çağrısı yapıldı. Konuşmanın ardından "6 Kasım'da Beyazıt'tayız!" sloganı salonda coşkuyla atıldı.

Etkinliğin sonunda Anadolu Yakası'ndan liselilerin oluşturduğu müzik grubu Koma Meymân sahneye çıktı. Türkü ve halaylar etkinliğe ayrı bir coşku kattı. Çav Bella marşı okunurken bütün liselilerin yumrukları havadaydı. Marşın ardından "Tek yol devrim ve sosyalizm!" sloganı coşkuyla atıldı. Etkinliğin ardından kampanyamızın tanıtımı için imza standımızı Sefaköy'de açtık. Etkinliğe 70'in üzerinde liseli katıldı.

Spor, fotokopi, yazılı, sırada ne var?

Merhaba Liseli Dostlar;

Size okul içinde yaşanan bazı olumsuzluklardan söz etmek istiyorum. Ben Adana'da bir lisede okuyorum. Okulumuzda bitmek tükenmek bilmeyen sömürü saldırılarının üstüne her seferinde bir yenisi ekleniyor. Yeni bir eğitim yılına gireli yaklaşık iki ay oldu ve her zamanki sorunlar çıktı karşımıza. Bunlar her zamanki gibi istenen paralar; yazılı parası, spor parası ve bunun gibi paralar. Bizler de bu paraları ödemek zorunda bırakılıyor.

Bizlerden alınan bu paralar nerelere gidiyor? "Bu paraları okulun bakımına veriyoruz" diyorlar. Halbuki bu paralar avanak müdürlerin ve yöneticilerin cebine giriyor. Okula yapılmış herhangi bir tamirat yok. Bizleri aldatmak için okula bazı malzemeler alınıyor. Bu alınan malzemeler bir depoya katılarak çürümeye bırakılıyor. Örneğin okulda kullandığımız yazı tahtaları çürümüş durumda. Öğretmenler yeni yazı tahtalarının alındığını söylüyor ama müdür bu durumu gözardı ediyor. Bir kaç öğrenci temsili olarak müdürle konuşmaya gitti. Bu konu müdüre söylendiğinde hazır cevap olarak şunları söylemiş: "Takacağımız yazı tahtası ondan iyi mi olacak?.."

Tabii ki tek sorun okullarımızda bizlerden alınan paralarla eğitimin ticarileştirilmesi değil. Okullarımızda sistemin yönlendirmiş olduğu birçok saldırı var. Okullarda, dışarıda, evlerimizde her yerde yozlaştırma saldırısıyla sarıyorlar etrafımızı. Örgütlü bir halk istemeyen devlet bizlerin örgütlenmesini engellemek istiyor. Bize bireysel kurtuluşu hedef göstererek kendi çıkarımızdan başka bir şey düşünmememizi, bizlere ÖSS'yi gelecek olarak gösterip derslerden başka bir şey düşünmememizi istiyor. Bizlerin kendilerine karşı çıkmamızın ve örgütlenmemizin önüne geçiyorlar.

Biz ise liseli gençlik olarak bu durum karşısında güçlenmek için örgütlenmeye çalışıyoruz. Bu çaba karşısında ne engel olursa olsun örgütlenmeyi devam ettireceğiz. Haklarımızı arayan liseli gençlik olarak bu sorunların üstesinden geleceğimize inanıyoruz.

Şahin Perle'den Irak itirafı: "Hata yaptık!"

Amerikan yönetiminin şahinlerinden ünlü siyonist Richard Perle Vanity Fair dergisine verdiği demeçte, "Irak'ta gördüğümüz şiddetin boyutu

gerçekten korku verici. Kötülüğün bu boyuta ulaşacağını tahmin edemedim" dedi. "Zamanında kâhin olabilseydim, bugün bulunduğumuz noktayı görebilseydim ve bana o zaman 'Irak'a girmeli miyiz?' diye sorsalardı, muhtemelen 'hayır, Saddam Hüseyin'in yönelttiği tehdide karşı başka stratejiler düşünelim' derdim" ifadesini kullanan Perle, işgali destekleyerek hata yaptığını kabul etti.

İngiltere 'gözetim altında'

İngiltere Enformasyon Komisyonu'nun raporuna göre ülkede yaklaşık 4,2 milyon CCTV (kapalı devre uzaktan izleme) kamerası olduğu belirlendi. Bu yaklaşık her 14 kişiye bir kamera düştüğü anlamına geliyor.

Komisyonun yaptırdığı araştırma sonucunda hazırlanan rapora göre, gözetleme sistemleri, önümüzdeki 10 yıl içinde daha da artarak gelişecek.

ABD Meksika sınırına bin kilometrelik duvar örüyor!

Bush liderliğindeki emperyalist Amerikan rejimi, beslemesi Siyonist İsrail'in izinden gitmeye karar verdi. Bush'un onay verdiği bir yasayla ABD ile Meksika arasındaki sınırın bin kilometreyi aşkın kısmına çift sıra set çekilecek.

ABD'nin Meksika'yla olan sınırının üçte birine duvar çekilmesini öngören yasayı onaylayan haydut başı Bush, Amerikan sınırlarının artık daha güvenli

olacağını iddia etti. Duvarın örtülmesi için ilk etapta bir milyar dolarlık bütçe ayrıldığı bildirildi.

Kore: Sendikaya karşı devlet terörü

Sınıf çatışmalarının sert yaşandığı Güney Kore'de sendikalar bir kez daha kolluk kuvvetlerinin azgın saldırılarına maruz kalıyor. Bu kez hedefe Kore Devlet Çalışanları Sendikası (KGEU) çakılmış durumda.

Alt kademe kamu çalışanları arasında örgütlü olan KGEU'nun 140 bin civarında üyesi olduğu belirtiliyor. KGEU resmi olarak kayıtlı olmayan fiili sendikalardan biri. Resmi bir sendika olan Devlet Çalışanları Sendikası Federasyonu'nun üye sayısı ise 70 bin civarında. Kolluk kuvvetleri marifetiyle kayıt altına girmeye zorlanan KGEU, buna karşı direniyor.

Paris'te faşist baskılara karşı gençliğin öfkesi artıyor!

Geçtiğimiz yıl Fransa'da işsiz, yoksul, ırk ayrımına maruz kalan, polis şiddetiyle iç içe yaşayan banliyö gençliğinin aylar süren eylemleri olağanüstü hal ilan edilmesiyle bastırılmıştı. Fransız hükümeti sokağa çıkma yasağı ilan ederek, faşist baskı ve terörünü artırarak gençliğin tepkisini ezmeye çalışmıştı.

Faşist baskı ve zorun dışında, özellikle yabancı gençliğin yaşadığı sorunlara hiçbir çözüm üretemeyen Fransa'da işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik, ırkçılık gibi sorunlar artarak devam ediyor.

Siyonistler Filistin halkı üzerinde kimyasal silahlar deniyor!

Konuyla ilgili araştırma yapmak amacıyla Filistin'e giden bir İtalyan televizyon ekibi, Gazze'yi yeniden işgal eden İsrail ordusunun Filistin topraklarına yönelik saldırılarında, "eşi görülmemiş yanık ve kopmalara neden olan deneysel bir silah" kullandığını bildirdi.

Araştırmayı yapan Rai24 kanalında yayımlanan raporda, söz konusu silahın, küçük bir alanda, yıkıcı etkiye sahip ve normal patlayıcılara göre

daha etkili olduğu, şarapnelin vücutta açtığı yaralar, normal patlayıcıların sebep olduğu şarapnel yaralarına benzerken, etkisinin elektrik şoku dalgalarından daha güçlü olduğu bildirildi. Konuyla ilgili bilgi veren Filistinli bir doktor, “yaralarda iç organlara kadar yayılan pudraya benzer bir madde bulduklarını” söyledi.

İsrail Hava Kuvvetleri Komutanı ve eski silah geliştirme şefi olan Siyonist bir general söz konusu silahları kullandıklarını doğrularken, İsrail’de yayınlanan Ha’aretz gazetesi de raporun bulgularını doğruladı.

Siyonist İsrail-NATO işbirliği pekiştiriliyor

Halkların katili NATO’nun ırkçı İsrail rejimiyle işbirliği anlaşması imzaladığı açıklandı. Ayrıntıları açıklanmayan anlaşmaya göre, İsrail, Akdeniz’de devriye gezen NATO birliklerini destekleyecek ve NATO tarafından Akdeniz’de sürdürülen “terörle mücadele” gerekçeli saldırılara fiilen katılacak.

İngiliz işgal güçleri Irak bataklığından kaçmak istiyor

ABD emperyalizminin yürüttüğü saldırganlık ve savaş politikasına her alanda tam destek veren sömürgeci İngiliz rejimi, Irak bataklığından sıyrılma arayışına girmiş görünüyor. Bush’un “fino köpeği” Blair’in tepkisiyle karşılanırsa da, ordunun tepesinden yapılan açıklamalar bu eğilimin ifadesidir.

Irak’tan çekilme talebi, Ağustos ayında İngiliz Genelkurmay Başkanlığı’na getirilen orgeneral Richard Dannatt tarafından dillendirildi. İngiltere’nin yüksek tirajlı gazetelerinden Daily Mail’e mülakat veren General, “Kabul etmek gerekiyor ki 2003’teki askeri müdahale aslında kapıyı tekmeleyip girmek demektir. Dünya genelinde yaşadığımız sıkıntılara Irak’ta bulunmamız yol açıyor demiyorum ama varlığımız şüphesiz bunları alevlendiriyor” dedi. Bu sözler, Irak işgalinin gayri-meşru olduğunun itirafıdır aynı zamanda.

İstanbul İşçi Kurultayı yüzlerce sınıf bilinçli işçinin katılımıyla gerçekleşti...

Nitelik ve nicelik olarak güçlü bir devrimci sınıf hareketi etkinliği!

Fabrika bölgelerinden ve işçi havzalarından haftaları bulan güçlü bir ön hazırlığın ürünü olarak örgütlenen “Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı” 12 Kasım Pazar günü coşkulu bir etkinlik olarak başarıyla gerçekleşti. Etkinliğe büyük ağırlığı sınıf bilinçli işçilerden oluşan 600’ü aşkın emekçi katıldı. Sınıf hareketin çok yönlü sorunlarını ele alan çok sayıda tebliğ, tüm etkinlik boyunca büyük bir ilgiyle dinlendi. Ardından çeşitli fabrika ve işletmelerden işçiler kısa konuşmalarla görüşlerini dile getirdiler...

Son zamanların bu en önemli devrimci işçi etkinliği organizasyon açıdan da aynı başarıyı gösterdi.

Programın ciddi bir aksama yaşanmadan tamamlanması, dünya işçi sınıfının mücadele kesitleriyle sınıfın devrimci misyonunu vurgulayan sinevizyonun içeriği, toplamında teknik organizasyonda ciddi bir sorun yaşanmaması etkinliği başarılı kılan bir diğer etkendi.

Sınıfın devrimci konumu, tarihsel misyonu hem tebliğlerde, hem konuşmalarda, hem de salonun görsel düzenlenişine (pankart şiarları, sinevizyonun içeriği) kadar güçlü bir şekilde verildi.

Etkinlikte temel olarak “Sınıfa Karşı Sınıf” şiarı güçlü bir biçimde işlendi.

İstanbul Liselilerin Sesi

Bir özür bir halka yapılan katliamı ne kadar hafifletir?

Fransa'da "Ermeni soykırımı yoktur" demek artık suç. Türkiye Cumhuriyeti de karşı bir hamle için hazırlığa geçti bile. Türkiye burjuvazisinin kozu ise Cezayir'de açığa çıkan Fransa'nın katliamcı yüzü. Evet, zamanında en hararetli biçimde bizzat destekleyip alkışladıkları Cezayir katliamı, şimdilerde Türkiye burjuvazisinin pazarlık masalarında koza dönüşmüş durumda.

"O zaman desteklemiştik, şimdi lanetliyoruz!"

Türkiye burjuvazisi ve hükümeti, 1950'li yıllarda, Fransız sömürgecilerinin uzun yıllar boyunca sürdürdükleri Cezayir katliamına zamanında tam destek vermişti, şimdilerde ise lanetleme ihtiyacı duyuyor. Bu açıklamayı yapan meclis, geçmiş yıllarda Fransa'nın Cezayir'e yaptığı katliama destek verildiğini yok sayarak, Cezayir halkına yapılan katliamdan rant sağlamaya çalışıyor. Bu tam da Türk burjuvazisine ve onun meclisteki temsilcilerine yakışan bir utanmazlık ve ikiyüzlülük örneğidir.

Evet, mazlum Cezayir halkının 1954-1962 yılları arasında Fransa'ya karşı verdiği ulusal kurtuluş mücadelesi esnasında, Türkiye Fransa'ya tam destek vermişti. Siyasal ve diplomatik desteğin de ötesinde, Fransa katliamlar yaparken Türkiye'nin Fransa'ya silah bile taşıdığı iddiaları eski pilot Avni Güler yaptığı açıklamalarda açığa çıktı.

1962'de BM'de Cezayir'in bağımsızlığı oylanırken, Türk hükümetinin tarafı yine Fransa'nın yanındı. NATO üyesi olan Türkiye'nin Fransa'ya destek vermesinin rezil çıkarlara dayanan daha özel nedenleri de vardı. İşbirlikçi Türk burjuvazisi, Avrupa Ekonomik Topluluğu'na üyelik konusunda Fransa'nın desteğini almak istiyordu. Türkiye yıllar sonra bu utanç verici davranışından dolayı Cezayir'den özür dilemek zorunda kaldı.

Yıllar önce bu katliama destek veren Türkiye yıllar sonra ortak olduğu bu katliamı kullanarak şimdilerde özgürlükten bahsediyor. Fransa'nın kendi değerlerine ihanet ettiğinden ve yüzyıllar öncesinden bugüne kadar getirdiği bütün prensiplerini çiğnediğinden bahsediyor..

Gelinen yerde sermaye devleti yıllar önce söylediklerinin üstüne sünger çekip yıllar önce desteklediği katliamdan söz ediyor. Bu halkın çektiği acılardan dolayı Fransa hükümetini kınıyor. Sanki mazlum bir halkın sömürgeciler tarafından katliamdan geçirilmesinde payı yokmuşçasına... Sanki bu sorumluluğu gidermeye kuru bir özür yetecekmiş gibi...

Bugün Türkiye Cumhuriyeti Meclisi'nden "Ermeni soykırımı vardır" diyenlere ceza öngören bir yasa henüz yok. Ama bizler yaşananlardan görüyor ve biliyoruz ki, yasalarda ne yazdığı çok da bir şey ifade etmiyor. Çünkü "Ermeni soykırımı yoktur" demenin cezai müeyyidesi yoksa da, Türkiye'de resmi düşüncenin dışına çıkan her düşünce bir şekilde yasaların kapsamına alınarak cezalandırılabilir. Düşünce suçu nedeniyle F tiplerinde tecrit edilen, işkencelerde kaybedilen, yolda giderken vurulan, bir gecede yaşı bir yaş büyütülüp idam edilen yüzlerce insan, ve en önemlisi, toptan inkar edilen bir halk var dünün ve bugünün Türkiye'sinde. Bu kadar katliama imza atmış olan Türkiye Cumhuriyeti bunlardan hiçbir rahatsızlık duymadan demokrasiden ve özgürlükten bahsediyor. Bu, utanmazlığın ve ikiyüzlülüğün olduğu gibi devam ettiğini gösteriyor.

Simsiyah hayaller, toz pembe kaldırımlar!

Kelimelere saklanıyorum. En yalın, en sade, en samimi yanıma... Sadece yazmak isteğim. Birkaç satır da olsun yazabilmek...

Saf sevinçleri, katıksız geceleri, uzun öksürükleri özledim. Sesimin üstüne ses, yalnızlığımın üstüne biraz kalabalık... Çaylı geceleri özledim... Bir yoldaş sıcaklığı kadar güzel yazı yazmak şimdi...

Işıklandırılmış tabelaların, kocaman minarelerin, bir de kalabalık yalnızlıkların esaretinde kalmış bir şehri anlatmak isteğim var!

Büyük özelemleri var çocukların, duyduğunda suratında kocaman gülümsemeye yol açan soruları, sakin ama bir o kadar telaşlı bakışları... Daha karar vermemişken nereye yol alacağını, sonunu belirleyen gülüşleri... Parmaklarıyla sayamayacak kadar çok istekleri, kaldıramayacakları büyüklükte sevgileri var yüreklerinde. Her yerinden çürüyen, her şeyiyle çürüten bu şehrin en temiz yanı belki de!

Uzak ama şehrin içinde bir pencere açılan şimdi. Gece sadece ışıkların esaretinde değil bu kentte. Sevimsiz bir o kadar da sevimli, tutarlı ama çelişkili, yani bütün zıtlıkları içinde barındıran, konuşurken boğazını düğüm düğüm eden bir havası var! Sahip olduğun bütün yaşamı pencereden aşağı sarkıt, anıların tırmansın yukarı doğru. Pencerelemin camları hep içeri mi açılır? Doğan güneş sızır içeri yavaş yavaş, sonra alarmlar çalmaya başlar bütün kentte. Güneş daha çok pencereyi ziyaret eder. Hep sıcacık mıdır yataklar? Zor gelir kalkmak. Hep soğuk mudur yaşamlar? Zor gelir içine girmek. Sigara dumanında can bulur öksürükler, sesin kısılır, kalemin tekler ve yaşam ilk saatlerini vurur kent duvarlarında!

Gün ışımaya çalışırken,
fırıncılar hala çalışırken, gece vardiyası devredilirken bütün yorgunluklarıyla insanlar yol alırlar bilinirliğe doğru... Alışılmış gecelerin, alışılmış günleri getireceğidir akla gelen. Alışılmış sabahların birinde bir mahalle manşetlere taşınır gazetelerde. Kaçırılmış, zorla uyuşturucu

kullandırılmış, fuhuş yaptırılmış bir "çocuğun" hikayesini yazar koca koca harflerle. Ezgi 17 yaşındadır daha, yani anayasaya göre bile "çocuktur". Lisesinin önünden erkek arkadaşıyla ayrılır ve altı gün boyunca zorla konfeksiyon görünümündeki fuhuş evlerinde tutulur. Porno görüntüleri çekilir ve tehdit edilir. Bu olay, bu işi yapanlar için alışıl gelmiştir. Ellerinde belki Ezgi kadar şanslı(!) olmayan çocuklar vardır. Ve o kadar alışıl gelmiştir ki olaylar, Ezgi kaçacak bir fırsat bulur, soluğu yakındaki polislerin yanında alır. Ama polisler onu kaçırın erkek arkadaşına bakarak "bunu bana da yolla" der! Sonunda Ezgi'nin babasının mahallede tanınmış biri olması Ezgi'yi kurtarır. Ezgi ailesine teslim edilir ve mutlu son(!).

Yaşam bu kadar alışıl gelmişken mutlu sonlar hiç alışıl gelmemeli! Her yerinden çürüyen, her şeyiyle çürüten bu şehir en temiz yanını da kirletmiştir. Ve mutlu sonlar ancak bu şehir yıkılıp yerine bir başkası inşa edildiğinde anlam bulacaktır.

Herkes televizyonlarının başına kilitlenmişken bir kanal - ki reklamlarında çocukları oynatıp ve yanına bir ünlüyü koyup "televizyon mu izliyorsunuz?" sorusuna "hayır Digitürk izliyoruz" cevabını verdiren bir kanal - yanlışlıkla bir porno çizgi filmi yayınlar.

Reytinglerin insan ahlakının üstüne çıktığı şu günlerde bu yanlışlık reytingleri tavana, ahlakı tabana vurdurtmuştur. Yani bu yanlışlık izlenme oranının düşmesine sebep olacakken izlenme oranını yükseltmiştir. Bir yanlışlık yeni fikirler koyar ortaya, çizgi filmler yeni konseptleriyle çıkar karşımıza. Bir o kadar çirkin, bir o kadar ahlaksız, bir o kadar insana yakışmayan!

Çocukluğumuzun kahramanları şimdi birer porno yıldızı olmuştur. Şehir hiç bu kadar kirlenmemiştir ve çocuklar hiç bu kadar kirletilmemiştir. Ticari zekaların yeni bir rant alanı çocuk pornoları ve porno çizgi filmlerinin dünyada izlenme oranıyla karşılaştırıldığında, ilk sıralarda yer alan bir ülkedeyiz.

Ve uzak ama şehrin içindeki pencereden bakar çocuklar, hayallerin simsiyah, kaldırımların toz pembe olduğu kente... Ve kentin duvarları yıkık ve kentin hayalleri beton ve kentin en temiz yanında hayatlar satılır köşe başlarında! İşte tam da bu yüzden yıkılmayı hak etmiştir bu kent. Köşe başları kokuşmuşluğunun kanıtıdır. O güzel gözlü çocuklar tarafından belki de Filistinli çocuklara özenilip biraz, taşlarla yıkılacaktır!

Kent büyük bir fedakarlık yapmıştır. Oysa bütün güzel gözlü çocuklar bilirler kent değildir bu kirliliğin sahibi. Yıkılırken kent duvarları, köşe başları, toz pembe kaldırımlar, gökkuşağı renk değiştirir o sırada. Yaşananlara inat her doğan çocuk için bir renk katar kuşağına... Bir de her şeyi unutturan bir gülümseme, kirletilen tüm umutların yerine!

Alman Kasım Devrimi

Bundan 89 yıl önce Rusya'da gerçekleşen Ekim Devrimi, emperyalist-kapitalist sisteme devrim cephesinden ilk darbeyi indirmiş ve artık yeni bir süreç başlatmıştır. Lenin'in söylediği gibi, artık "buz kırılmış, yol açılmıştır" ve gerçekleşen devrim, proletaryanın, ezilen halkların ve insanlığın kurtuluş umudunun ilk somutlayıcısı olmuştur. Sosyalist Ekim Devrimi, birçok ülkede de devrimci ayaklanmaların ve eylemlerin kıvılcımını çakmıştır. Bunlardan biri de arkasında önemli bir deneyim bırakan Alman Kasım Devrimi'dir.

SPD'nin evrimi

2. Enternasyonal'in örgütleyicilerinden biri olan ve köklü bir marksist geçmişe sahip olan Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD), 19. yüzyılın sonlarına doğru Almanya'da yavaş yavaş güçlenmeye başlamış ve parlamento seçimlerinde ciddi başarılar elde etmişti. Parti 1912 yılına geldiğinde parlamentoda 110 milletvekili ile temsil edilir haldeydi. Üye sayısı da gün geçtikçe artıyordu. Ama SPD, bu gelişme sürecine rağmen, kapitalist gelişmenin yarattığı yanıltıcı barışçıl sürecin etkisindeydi. Önderlik düzeyinde ifadesini bulan reformist ve parlamentarist ideolojinin ve politikaların uygulayıcısı bir parti durumunda idi. Dolayısıyla işçi ve emekçi kitleleri devrimci bir sürece sokacak ve Almanya'da gerçekleşebilecek bir devrimin ilk adımlarını atacak bir konumdan yoksundu.

SPD'de gelişen bu çürüme süreci, son patlamasını 1914'te emperyalist paylaşım savaşının başlamasıyla birlikte Almanya'nın savaş bütçesine onay vermesi ve işçi-emekçi kitleleri "vatan" topraklarını savunmaya çağırmasıyla gerçekleşti.

II. Enternasyonal'in çöküşünden önceki son toplantısında muhtemel bir emperyalist savaş karşısında alınması gereken tutum açık bir şekilde belirtilmiş ve hiçbir ülkede işçi sınıfının ve sosyalist partilerin hiçbir şekilde savaşı desteklememesi gerektiği kararı alınmıştı. Dahası, muhtemel bir emperyalist savaş, devrimci bir enternasyonal dayanışma içinde iç savaşa ve devrime çevirme hedefi saptanmış ve ilan edilmişti.

Ne var ki SPD tüm bunları bir kenara itip savaş kundakçısı emperyalist Alman burjuvazisinin yanında yer alarak enternasyonalizme ve emekçilerin devrim davasına ihanetini açığa vurdu. Bu olayla birlikte partideki çürümenin ne boyutlara geldiğini açık bir

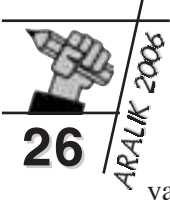
Rosa Luxemburg

şekilde ortaya çıktı. Ama bu süreç kendi içinde bir saflaşma sürecini başlattı. O zamanlar SPD milletvekili olan Karl Liebknecht mecliste savaşa bütçesine karşı oy kullanan tek kişiydi. Ve Liebknecht daha sonra, devrimci enternasyonalistlerin lideri Rosa Luxemburg ile birlikte muhalefeti yükseltecek ve böylece Alman Komünist Partisi'ne giden yolun önu açılacaktı.

Savaşa artan muhalefet

Savaşın başlamasıyla ortaya çıkan yıkım, açlık ve baskılar kitlelerdeki hoşnutsuzlukların artmasına neden oluyor ve muhalefet daha da artıyordu. 1915'te başlayan hareketlilik, 1916 yılına geldiğinde sokak gösterileri ve kitlesel eylemlerle devam etti. Bu süreçte Liebknecht ve Luxemburg Enternasyonal adını verdikleri grupla bu gösterilere önderlik ediyor, hükümeti ve politikalarını teşhir ediyorlardı. Bundan dolayı hükümet tarafından uygulanan baskı daha da artmıştı. Bu süreçte Liebknecht ve Luxemburg peşpeşe tutuklandı. Ama kitle hareketliliğini bastırmak için devrimci önderlere karşı yapılan bu saldırı ters tepmiş ve savaş ortamında 55 bin işçinin greve çıkacağı yeni bir süreci ortaya çıkarmıştı.

Lenin'in ayrılmaları yönünde yaptığı çağrıya rağmen ilk başlarda ayrı bir örgütlenmeye yanaşmayan ve gelişen hareketliliğin SPD içerisindeki çürümeyi yok edeceğine inanan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, gelişen muhalefetin de etkisiyle SPD'den ayrılmış ve Spartakistler adıyla hareket etmeye başlamıştı. Spartakistler daha sonra Nisan 1917'de SPD'den ayrılan USPD'ye (Alman Bağımsız Sosyal Demokrat Partisi) katıldılar.

Ve Kasım Devrimi

1918 yılına gelindiğinde ülkenin dört bir yanında grevler ve savaş-hükümet karşıtı gösteriler düzenleniyordu. Almanya'nın genelinde gerçekleşen grevlere 1 milyonun üzerinde işçi katıldı. Gerçekleşen gösterilere savaşın yıkımını birebir yaşayan askerler de katıldılar. Ülkenin çeşitli yerlerinde işçi ve asker konseyleri oluşturulmaya başlandı.

Bu sırada Alman Devleti, gelişen ve kendisi için tehlike olmaya başlayan muhalefeti dizginlemek için ateşkes görüşmelerine başlanması kararını aldı ve içerisinde SPD'nin ve sendikacıların da yer aldığı yeni bir hükümet kurdu. Ama oynanan tüm bu oyunlara rağmen savaş sürüyor ve Alman devleti İngiliz Donanmasına karşı yeni bir saldırıya hazırlanıyordu. Ancak bu saldırı Kasım Devrimi'ne uzayacak devrimci ayaklanmanın da başlangıcını oluşturdu. İngiliz Donanmasına saldıracak askerler emri reddedip ayaklandılar ve tutuklandılar. Kiel'de tutuklanan askerlerle dayanışma amaçlı grevler düzenlendi ve çıkan çatışmalar sonucu kent, 4 Kasım'da Kiel İşçi ve Asker Konseyleri'nin eline geçmiş oldu. Kiel'de başlayan devrimci ayaklanmalar birçok kente yayıldı ve bunun sonucu bir çok kent işçi, asker ve çiftçi konseylerinin denetimine geçti. 7 Kasım'da "Bavyera Konseyler Cumhuriyeti" ilan edildi.

Spartakistler ve Devrimci İşyeri Temsilcileri 9 Kasım'da genel grev çağrısı yaparak ayaklanmanın büyümesi gerektiğini gördüler. Ayaklanan işçi ve askerler bu çağrıya birçok karakolu ele geçirerek ve siyasi tutsakları serbest bırakarak yanıt verdiler. İlk başlarda ayaklanmayı saldırılarla bastırmaya çalışan SPD, daha sonra "yaşasın toplumsal cumhuriyet" sloganıyla hükümetten çekildiğini açıkladı. Cumhuriyet'i ilan eden SPD, USPD'yi de yanına çekerek çürümüş parlamenter düzeni sürdürmeyi hedefliyordu. SPD'nin bu açıklamasına karşın, Karl Liebknecht bir sarayın balkonundan kitleler önünde yaptığı ilanla Almanya'da bir Sosyalist Cumhuriyet'in kurulduğunu açıkladı. Böylece ortaya ikili bir iktidar durumu çıkmıştı; bir tarafta içerisinde SPD ve USPD'nin bulunduğu Halk Temsilcilikleri Konseyi, diğer taraftan İşçi ve Asker Konseyleri.

Devrimin yenilgisi

İlerleyen günlerde bu ikili iktidar durumun ortadan kaldırmayı hedefleyen SPD lümpenlerden ve işsizlerden oluşan karşı-devrimci bir "gönüllüler"

ordusu kurarak çeşitli yerlerde işçi ve asker konseylerine saldırılar düzenledi ve birçok kişinin ölümüne neden oldu. 6 Aralık'ta Berlin İşçi ve Asker Konseyleri üyeleri hakkında tutuklama kararları çıktı.

Artan saldırılar ve USPD'nin tutumunun karşısında ayrı bir örgütlenmenin gerekliliğinin farkına varan Spartakistler, 30 Aralık 1918'te Alman Komünist Partisi'ni (KDP) kurdular. Partiyi kurmaktaki amaç devrimci sürecin başından beri yaratılamayan önderlik ihtiyacını karşılamaktı. Ama emperyalistlerle işbirliği halinde artan baskılar ve ikinci bir ayaklanma tartışmalarının uzaması, kitlelerin devrimci enerjilerini azalttı. Bundan yararlanan burjuva karşı-devrimci saldırılarını daha da azgınca uygulamaya başladı. 15 Ocak gecesi devrimin iki önderi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht Freikorps adı taşıyan faşist-militarist birlikler tarafından katledildi.

Bu tarihten sonra da Bolşevizmin etkisine giren Alman Komünist Partisi önderliğindeki işçiler, 1921'de ve 1923'te iki kez iktidarı ele geçirme girişiminde bulundular ancak başaramadılar.

Vardık, Varız, Varolacağız!

Alman Kasım Devrimi, tüm diğer devrimci süreçler gibi önemli derslerle doludur ve devrim tarihimizdeki yerini almıştır.

Rosa Luxemburg, katledilmesinden bir gün önce kaleme alınmış son yazısını, devrim adına "Vardım, varım, varolacağım!" sözleriyle bitirmişti. Bununla sömürü ve baskı düzeni varoldukça devrimci mücadelenin hep süreceğini ve devrim davasının hep yaşayacağını vurgulamıştı.

Katledilmesinden bir gün önce (15 Ocak 1919) Karl Liebknecht'in kaleme aldığı son yazının bitiş sözleri ise şöyleydi:

"Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemine, sınıf-bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen!"

Bu sözler, bugünün komünistlerinin ve sınıf bilinçli işçilerinin tarihi ileriye taşıma azim ve kararlılığını daha o günden büyük bir güç inançla haykırmaktadır...

Anlamlı bir yönelim, fakat daha çok çaba!..

Geçen sayımızda bir Eğitim Sen yöneticisi ile yaptığımız röportaj ile Eğitim Sen tarafından bir kampanyanın yürütüldüğünü duyurmuştuk. "Eğitime yeterli bütçe, okuluma ödenek istiyorum!" şiarıyla örgütlenen kampanya çeşitli araçlarla sürdürüldü. Genel içeriği bakımından gerçekten güçlü ve önemli olan bu kampanya, yazık ki fazlasıyla etkisiz geçti. Burada kampanyayı doğru değerlendirmek gerekiyor. Biz salt sayısal verilere dayalı bir değerlendirme ile yetinemeyiz doğal olarak. Kampanya incelendiğinde temel bir takım sorunların olduğu ortaya çıkıyor.

Kampanya önemli bir sorunu gündeme getirmiş olması bakımından önemli ve anlamlıdır kuşkusuz. Bugün eğitim alanında ciddi bir saldırı varken bu alandaki tüm güçlerin mücadele hedeflerine bu temel gündemi koyması gerekir. Sonuçta Eğitim Sen bu alanda, eğitim emekçilerinin mücadele örgütü olarak bir taraftır. Eğitim emekçilerini birer tahsildara dönüştüren sistemin kendisidir. Hâl böyleyken toplanan paralar sanki öğretmenlerin cebine giriyormuş çarpıtmaları, öğrencileri ve velileri eğitim emekçilerinden uzaklaştırmaktadır. Kampanya bu açıdan da temel önemde bir soruna müdahale etmektedir.

Öğretmenler, öğrenciler ve veliler bozuk eğitim sistemine ve onun temellerine karşı birlikte mücadele etmesi gereken güçlerdir. Kampanya saldırıya birlikte hedef olan fakat halen ayrı kollardan mücadele eden bu üç önemli gücü birleştirmeye yönelik bir adım da sayılmalıdır.

Kampanyanın temel söylemleri incelendiğinde önemli mesajlar içermektedir. Sermaye devletinin eğitimin piyasalaşmasındaki sorumluluğuna ve öğrencilerin kazanç kapısı birer müşteriye dönüştürülmesine vurgu yapılmaktadır. Düzenin çarpıtmaları ve yalanları ile üstü örtülen eğitimin parasız bir hak olduğu gerçeğini tok bir biçimde ifade etmek, mücadelenin yönünü eğitim hakkına sahip çıkmaya döndürmek doğru bir seçimidir.

Ancak maalesef genel söylemlerin güçlülüğü ve açıklığı, kampanyanın tek olumlu yanı olarak karşımıza çıkıyor. Kampanyanın kitle ile kurduğu neredeyse hiçbir bağ yok. Kampanyanın kitle çalışması çerçevesinde bir imza kampanyası oluşturulmuş. Bunun için standlar açılmış. Bir yandan da imza kampanyası diğer sendikalara taşınmış.

Bu kadar yakıcı bir soruna karşı insanların ne kadar büyük tepkiler vereceği açıktır. Bunu röportajda da görüyoruz. Fakat imza standlarının açılış süresi, kampanyanın kitlelere duyuracağı başka araçların olmayışı, bunun emekçilere taşınmasını sınırlamıştır. Bunun önemli bir eksiklik olduğunu düşünürüz.

Bir diğer eksiklik bu kampanyanın diğer güçlerle, yani eğitimin diğer asli bileşeni olan öğrenci gençlik ve veliler ile kurduğu, daha doğrusu kuramadığı bağdadır. Yönelim ve söylemde bu hedef alınmış olsa da, bu noktada harcanan çaba yetersizdir. Bu da geçmiş deneyimlerin aşılamamasını doğurmaktadır. Sorunun en büyük mağduru olan veli ve öğrencileri imza atmanın ötesine taşıyacak araçların oluşturulmaması büyük bir sıkıntıdır. Diğer sendikalara

kampanyanın taşınmasındaki hassasiyet kadar bu alana önem verilmemesi haliyle dikkat çekicidir. Buna gerekçe olarak öğrenci gençlik ve velilerin sendika gibi bir yapılanmasının olmaması gösterilse de, bu temel hareket noktası olmamalıdır.

Çünkü liselerde mücadele eden ilerici-devrimci gruplara çağrı yapılsaydı, bu açığı kapatabilecek bir ortak yapılanma pekala oluşabilirdi.

Burada esası oluşturan kampanya kurgusunun sendikalara sıkışan bir yapılanma ve algı taşınmasıdır. Sendika dışı güçleri pasif bir destekçi olarak görmek kampanyayı daraltmıştır. Kısacası kampanyanın gündemleştirdiği sorunun doğrudan muhatabı olan, en ağır sonuçlarını yaşayan kesimlerin bihaber olduğu bir kampanya örgütlenmiş oldu.

Eğitim Sen'in kampanyasına dair bu kadar eleştirel yaklaşmamızın gerisinde, temel bir sorun olarak dağınıklık yatmaktadır. Bugün eğitim sistemindeki saldırılar karşısında her alanda mücadele edenler bulunmaktadır. Liselilerde, üniversitelilerde, eğitim emekçileri ve veliler arasında bu mücadele sürmektedir. Ama hepsinin sadece kendi alanına bakan tarzı, sonuçta mücadelenin alanını daraltmakta ve gücünü sınırlamaktadır.

Biz bu açıdan birleşik bir mücadele örülmesini savunuyor ve hedef alıyoruz. Bu birleşikliğin de veli, öğretmen ve öğrenci bileşenlerinden oluşması gerektiğini söylüyoruz. Çünkü saldırının kaynağı ve hedefi tektir. Bu durumda biz de mücadelede hedefi tek iken ayrı kulvarlarda olmamalıyız. Birleşik bir mücadelenin yaratacağı etkiye en yakın örnek Fransa'da ortaya çıkmıştır. Patronların genç işçileri gerekçesiz olarak işten atabilmesini sağlayan yasaya karşı önce öğrenciler, sonra da işçi-emekçi kitleleri harekete geçti. Sonuçta yasa pazarlıksız geri çekildi. Çünkü sermaye sınıfı karşısında bir güç olarak işçi-emekçileri ve çocuklarını görünce nelerle karşılaşabileceğini biliyor.

Biz bu kampanyayı olumlu bir adım olarak görüyoruz. En azından hedefine koydukları üzerinden değerlendirildiğinde önemli bir kampanya idi. Tabii eksiklerinin görülüp buna ilişkin adımların atılması da somut beklentilerimizdir. Yoksa ortaya Eğitim Sen röportajında verilen örnekteki gibi yalnızlaşan ve bu yüzden kırılan bir mücadele pratiği çıkacaktır.

Liselilerin Sesi/ İstanbul

Orhan Pamuk Nobel aldı!

Türkiye'nin çıkarı ödüle

sevinmekte mi, küfretmekte mi?

Türkiye siyasal yaşamla kültürel yaşam arasındaki içiçe geçmişliğin belki de en örtüsüz yaşandığı ülke. Uluslararası arenada hangi alanda olursa olsun, bir takım başarılar elde etmeye karşı duyulan yoğun arzu ve yanı sıra bu alanlarda yıllar boyu başarısız olmanın verdiği garip bir hırs... Bu ikisi bir araya gelince, Sertap Erener'in Eurovizyon'da birinci olduğu zamanki gibi komik görüntüler çıkıyor ortaya. Yani bir ülke puan vermeyince, yılların Eurovizyon sunucusu, öfke ve hırsla "İşte bakın, politik nedenlerle vermedi puan, zaten hep sınır komşusuna verir. Alın işte, dediğim oldu" diyor, diğer yandan Sertap Erener'in birinciliği açıklanınca da "hakkımızla kazandık" diyor. Yani öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, gerçekten tarih kitaplarında yazdığı gibi, dört koldan düşmanlarla sarılmışız, her alanda başarısız, bedbaht olmamızı istiyor bu düşmanlar. Ama biz bileğimizin hakkıyla, onlara rağmen başarıyoruz! Yani Sertap Erener birinci olunca, Eurovizyon yarışmasının o yıllardır siyasal oylaması ortadan kalkıyor ve sanatsal kriterler belirleyici oluyor. Hatta bizim sayemizde "sanat" kazanıyor!

Şimdi garip bir biçimde bu tartışmalar Orhan Pamuk ve Nobel edebiyat ödülü çevresinde dönüp dolaşıyor. Ama farklı bir eksen de bu kez. Türkiye'nin ulusalcı cenahı bu ödüle zerre kadar sevinmedi. Dahası ne Nobel ödülünün bir değeri kaldı, ne de Orhan Pamuk'un edebiyatçı kimliğinin. Hatta duyulabilecek sevinçler garip şartlara bağlandı. "Orhan Pamuk, Ermeni soykırımına dair söylediklerinin özeleştirisini versin, Fransa'yı da çıkardığı yasa yüzünden kınasın, akabinde biz de gururlanalım." Bu ne demektir peki? "Orhan Pamuk ulusalcı cenah içinde kabullenilebilmek için bukalemun olsun, kırk takla atsın, sonra biz de ona 'Türkiye'yi

ne de güzel temsil ettin, aferin' diyelim" demektir. Tabii bunları yazan, çizen, söyleyenlerin bir kısmı, daha birkaç ay önce Orhan Pamuk'a "Vurun kahpeye" muamelesini reva görmekteydi.

Orhan Pamuk'a sahip çıkanlar da doğal olarak liberal demokrat kesimi temsil ediyorlardı. Ulusalcı kesimlerin tepkilerinin nedenlerine değinmeksizin, "bir Türk yazar ödül almıştır, ne güzel. Buna sevinmeliyiz" diyorlardı. Hatta kimileri "daha önce şunu şunu yapmış olsa bile bakın bu yazar artık bizi şurada burada temsil ediyor" diye de ekliyorlardı. Taraflaşma o kadar sığ olmuştu ki özünde. Bir grup ulusalcı çıkarlar gereği Orhan Pamuk'a tutum almıştı. Çünkü o Ermeni lobisini destekleyen açıklamalarda bulunmuştu. Bir grup ise ulusalcı çıkar gereği Orhan Pamuk'tan yanaydı. Çünkü o artık ülkeyi bütün dünyada temsil etmekteydi. "Ulusalcı çıkar" denilen şey, burjuvazinin her kliğine göre farklı bir içerik kazandığına göre bu da oldukça doğaldı.

Bütün bu tartışmalar boyunca sorunun hala Türkiye'deki ifade özgürlüğü sorunu olabileceğini görebilenlerse maalesef çok ciddi bir azınlıktı. Oysa bu ödülün Türkiye'ye Ermeni sorunu üzerinden mesaj vermek amacıyla mı verildiğinden, eserin edebi olarak güçlü ya da zayıf olmasından da önemli olan nokta, Türkiye'deki ifade özgürlüğü sorununun bugün geldiği düzeydir.

İfade özgürlüğünün önündeki yasal ve fiili engeller artık fiziki veya düşünsel linç girişimleriyle desteklenmekte, güçlendirilmektedir. Ve bugün Orhan Pamuk olayında görüldüğü gibi, bu düşünsel lincin faillerinin önemli bir kısmını Türkiye'nin demokrat perdesi altına gizlenmiş ulusalcı yazar topluluğu oluşturmaktadır. Esasta bugün Orhan Pamuk'un ödül almasına sevinilmesi gerektiğini düşünüp, Orhan Pamuk'u aklamaya çalışanlar oldukça yanlış bir yönde çaba harcamakta, kalem oynatmaktadır. Çünkü sorun çoktan Orhan Pamuk, Nobel ve benzeri olmaktan çıkmış, sorun Türkiye'nin katliamcı geleneğinin kabullenilip kabullenilmemesine indirgenmiştir.

Bu konuda katliamlardan nasibini almış ya da tarihi az da olsa resmi boyunduruğun icazet sınırlarını aşarak incelemiş kesimlerin kafası açıktır. Türkiye'nin tarihi ciddi katliamlarla doludur ve hala insanlar sokak infazlarında, gözaltında katledilmektedir. Bunları ve Orhan Pamuk'un Ermeniler ve Kürtler'e dönük yapılanlara dair kurduğu cümlelerin doğruluğunu bilenler, Nobel ödülünü Orhan Pamuk, Ermeni soykırımını, ulusalcı çıkar, Türkiye'nin vizyonu tartışmalarının dışında algılayacak ve edebi beğenilerine uyup uymaması kriterlerine göre bir düşünce belirleyeceklerdir.

ÖSS üstüne aslında söylenebilecek çok şey var. Ancak ÖSS’yi ve diğerlerini yaratan sistemi kavrayabilmemiz bu açıdan çok daha önemli. Öncelikle

“ÖSS hangi sistemin ihtiyacına cevap veriyor?” diye düşünebilmemiz lazım. Günümüzde biz liselilerin korkulu rüyası olan ÖSS, dershaneleri yaratan baş etkindir. Yani gittikçe çoğalan her köşe başında eğitimin ve dolayısıyla bilimin alınıp satıldığı bu dershaneler ÖSS’nin vazgeçilmezleridir. Ve böylece parasız bir hak olan eğitimin ilk elemesi buralarda gerçekleşiyor. Yaratılan dershaneler sistemi para babaları için çok büyük bir olanak ve dolayısıyla yeni sömürü imkanındır. Çünkü eğitimin satılmasıyla birlikte biz liseliler de müşterileştiriliyoruz. Bakkaldan ekmek alan herhangi bir vatandaş durumuna düşüyoruz. Ancak esas sorun ve işin vahim yanı bakkaldan alacağı bu temel gereksinimi için parası olmayan milyonların bu toprakta yaşadığını hatırladığımız zaman anlaşılır. Bu noktada kurulu olan sistemin bize nasıl da “paran kadar oku, yoksa okuma” dediğini anlarız.

İkincisi ÖSS’yle yaratılan özel derslerdir. Bu birincisi kadar büyük bir piyasa oluşturma da saati 30 milyon’dan başlayan özel dersler bu ÖSS elemesinin parçasıdır. Ve biz liseli öğrencilerin parasına göre elenmesine tuz biber olur. Daha sonra ÖSS yanında test kitaplarından para kazanan şirketleri ve onların milyonlarca lira tutan test kitaplarını alması zorunlu olan liselileri ortaya çıkarır. Çünkü ana planda bilginin elde edimi değil dershanelere paralar akıtmamız, test kitaplarını satın almamız ve eğitimde oluşan “piyasa”ya müşteri olmamız vardır.

Bugün geleceğimizi düşünerek yapacağımız tek şey vardır: Ticari ve piyasalaşan eğitime karşı mücadele etmek! Bu yüzen çocuklarımıza eğitimden sağlıktan parası olanın yararlandığı, parası olmayanın da eğitim göremediği, hastane kapılarında öldüğü bir yarın bırakmamak için Liselilerin Sesi’ni okullarımızın her yerinde yükseltmeliyiz.

Menemen’den bir Liselilerin Sesi okuru

Merhaba

Sizinle bir liseli arkadaşım aracılığıyla henüz yeni tanıştım. Fikirlerinizi ve ideallerinizi benimkilerle örtüşür bulduğumdan size katıldım. Elbette bir gün gelecek bu para düzeninin mağdur ettiği emekçiler başını kaldıracak, yüzünü güneşe doğrultacak. Bizler de bu düzenin mağdur ettiği insanları bu köhnemiş sistemden kurtaracak ve refaha kavuşturacağız.

İzmir/Çiğli’den bir okur

“Türkiye’nin bağımsızlığından başka bir şey istemedik, Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mücadele verdik. Bundan dolayı ölümden korkmuyoruz.” Böyle selamladı onlar ölümü. Ben ne zorluklar altında bu derginin çıktığını biliyorum ve bize ulaştırılmasında emek harcayan herkesi selamlıyorum... Ne mutlu onların yolunda ilerleyip mücadele edenlere!

Karşıyaka’dan bir okur

Herkesin birbiriyle yarıştığı, kapitalizmin insanları birbirinden kopardığı buna karşı da insanların toplumsal bilinçlenmesinin daha önemli hale geldiği bu dönemde bizlerin sesi Liselilerin Sesi’yle gerçekten daha yüksek çıkmaya başladı. 1 yılını geride bıraktığımız dergimize biz de İzmir’den liseliler olarak daha sıkı sarılacağımıza söz veriyoruz.

Bornova’dan bir okur

Merhaba dostlar yoldaşlar;

Yaprakları kırılıp susuz bırakılan bir çiçeğin yüzünü güneşe doğrultması kolay değildir, hiçbir zaman da olmamıştır. Bu yüzden içerisinden geçtiğimiz toplumsal açıdan “durgun” ve işçi emekçilerin gericilik ve faşizm gibi zehirlerle zehirlendiği dönemde liseli gençlik de bundan payına düşeni alıyor. Ancak nasıl ki her seferinde baharın bin bir renk çiçekleri asfaltı delerek çıkıyorsa ve ne kadar susuz kalsa da eninde sonunda kökünü daha derinlere indirip suyu buluyorsa, emekçiler ve biz liseli gençlerin de çözümün umudun düşmanlarına karşı umudu yeşertmekte olduğunu, çözümün kendi kollarımızda olduğunu unutmamamız gerek. Onların düzeni, medyası, ÖSS’si ve bin bir türlü aracılıyla umutlarımızı çalmaya çalışıyor. Biz de İzmir’de dergimizi daha yükseklerle taşıyarak umut ve hayallerimizin büyüklüğü kadar özgür olduğumuzu sömürü ve barbarlık düzenine ve onun sahiplerine göstereceğiz.

İz_LGP-Girişimi’nden bir liseli

Neden devrimci olunur?

Ulaşılması gereken en güzel ve en erdemli mertebedir devrimci olmak. Daima düşünen ve uygulayan, bunun yanında hiçbir şahsi çıkar gözetmeksizin mücadele eden insandır devrimci.

“Devrim” kelimesi oldum olası çok çekici gelmiştir bana. Kulağa daha hoş gelen bir kelime yok gibi... Birçok şey söylenebilir devrim hakkında ve bu söylenenler hep güzel şeyler olacaktır. Bizler de bu üstün kelimeyi kendimize sıfat seçtik, kendimize “devrimci” dedik. Her devrimcinin söyleyecek bir sözü vardır, neden devrimci olunur sorusunun karşılığında. Neden mücadele ettiğini anlatır, nasıl devrimci olduğunu, mücadelenin gerekliliğini.

Bu soruya başka bir soruyla da cevap vermek mümkün; “Neden devrimci olunmaz?”
Olunmalıdır. Bir şeyler yapmak için, birilerine bir şeyleri göstermek için, bunun doğru yol olduğunu göstermek için olunmalıdır. Deniz olunmalıdır, Mahir olunmalıdır, İbrahim olunmalıdır. Devrimci olmak örgütlü olmayı gerektirir, örgütlü mücadeleyi ön saflara taşımayı gerektirir.

- Devrimci olunmalıdır; köhne düzeni ve bu düzene uşaklık eden asalakları alt etmek için...
- Devrimci olunmalıdır; halkların birlik, beraberlik ve barış içinde yaşamaları için...
- Devrimci olunmalıdır; sınıfları ortadan kaldırıp, sınıfsız bir dünya yaratmak için...
- Devrimci olunmalıdır; sermaye iktidarını döktüğü kanda boğabilmek için...
- Devrimci olunmalıdır; sonraki nesillere rahat, barış içinde ve yaşam standartlarının yüksek olduğu bir dünya bırakabilmek için...
- Devrimci olunmalıdır; bu kavga uğruna gözünü kırpmadan ölüme giden ve şahsi menfaatlerini hiçe sayıp, kendini insanlıkla bütünleştiren ölümsüz devrim şehitlerinin mücadelesini yaşatmak için...
- Devrimci olunmalıdır; kapitalizmi yıkıp yerine SOSYALİZMİ kurmak için...

Ve devrimci olunmalıdır; insanlar için, bütün dünya için...

Daha birçok şey yazılabilir bu konuda susmaksızın konuşulabilir ya da mürekkep bitmeksizin yazılabilir sayfalara... Ama önemli olan bu teoriyi pratikte de yaşatmaktır...

Yazıyı bir derneğin duvarında asılı olarak gördüğüm; devrimci olmanın örgütlü mücadeleden geçtiğini, örgütlülüğün, devrimciliğin ne derece üstün bir şey olduğunu anlatan şu sözle bitirmek istiyorum:

“Örgütlü insan onurlu insandır!”

K. Sidar

“Liseye mi geldin? Cüzdanını ver bakalım.”

“Bundan sonra liselerde zorla kayıt parası alınmayacak, alındığı takdirde sorumlular ağır şekilde cezalandırılacaktır.” Her yıl yapılan alışlagelmiş açıklamaların sahibi başta Milli Eğitim Bakanı olmak üzere üst düzey yetkililerdir. Ancak oynanan bu oyunlar artık liselileri ve ailelerini kandıramıyor. Okullarda öğrenciler yararına hiç bir ciddi yatırım yapmayıp onları müşteri gibi gören sistem, bu yıl da büyük bir hızla işbaşı yaptı.

4 yıllık lise hayatımız boyunca çeşitli bahaneler ve komik gerekçelerle sürekli sömürülen biz liseliler biliyoruz ki, sistemin bekçileri var olan gerçekleri milyonların karşısında ikiyüzlülükle inkar ediyorlar. Bizleri kötü okul müdürlerinin ellerinden kurtaran cici amca rollerini yerine getiren üst düzey yetkililer bilmelidirler ki, bizler gözlerimizin içine bakarak söylediğiniz yalanlara inanmıyoruz. Ve yine bizler biliyoruz ki, bu rahatlığınız ve yüzsüzlüğünüz biz liselilerin örgütlü bir şekilde saldırılarınıza karşı göğüs geremeyişimizden, birlik olup bu saldırılara toplu bir yanıt veremeyişimizden kaynaklanıyor. Uyduruk gerekçelerle topladığınız yüzlerce lira ve bizleri sürekli baskı altında tutan disiplin yönetmelikleri de bu sessizliğin ve örgütsüzlüğün ürünüdür. Seslerimiz ve güçlerimiz birleşince bizlerden para isteyemeyecek, eğitim hakkımızı bizlere satamayacaksınız! Taleplerimizi görmezlikten gelemeyecek ve ticarethaneye çevirdiğiniz liselerimizin tek sahibinin biz liseliler olduğunu anlayacaksınız.

Bizler kayıt paralarını ödeyemediği için anneler babaları okullarda çalıştırılan, verdiği paraya göre sınıflara yerleştirilen ve verdiği paraya göre muamele gören, istenen paraları ödemekte güçlük çektiğimizde arkadaşlarımızın içerisinde rencide edilen, hatta disiplin cezaları alan, ders notları düşürülen liselileriz. Bu saydıklarımızı bizlerin veya çevremizde arkadaşlarımızın yaşadıkları sorunlar. Bunlar bizim gerçeklerimiz.

Bir gerçek daha var ki, bizler mücadele edersek bu sorunlar ortadan kalkacak. Robot gibi yaşamamızı isteyenlere inat siyaset yapalım, onların isteklerini boşa çıkaralım, kendi okullarımızın sahibi olduğumuzu okullarımızdaki büyük küçük her soruna müdahale ederek kanıtlayabiliriz. Mücadele bize çok şey kazandıracak. Bu sistemde liseyi bitirenlerin hali ortada, bizim kaybedecek bir şeyimiz yok, ama geleceğimizi kazanmak kendi ellerimizde!

MLGP/G'den bir liseli

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, 89 yıl sonra hala işçi sınıfı ve ezilen halklara yol gösteren bir kızıl yıldız gibi devrimin ufuklarında parlamayı, başka bir dünya umudunu taze tutmayı sürdürüyor.

Sevgili annem, babam ve kardeşlerim;

Sizlere bugüne kadar pek sağlıklı mektup yazamadım. Ayrıca konuşma olanağımız ve görüşmemiz de olmadı. Zaten dışarıdayken de birbirimizi anlayacak şekilde konuşamadık. (Bu konuda sizlere karşı büyük oranda hatalı davrandım. Ancak bunu size karşı saygı duymadığım, bu nedenle böyle davrandığım şeklinde yorumlamamanızı dilerim)

Bu nedenle sizlere anlatacağım, konuşacağım çok şey var.

Ancak olanak yok. Düşüncelerimi bu mektupla anlatmaya çalışacağım.

Şu anda ne durumda olduğunuzu tahmin ediyorum. Ama çok açıklıkla söylüyorum ki benim moralim çok iyi ve ölümden de korkum yok. Çok büyük bir ihtimalle bu işin ölümle sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılgınlığa, karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam, halka ve devrime olan inancımın gelmektedir.

Ölümden korkmadığımı söylemem, yaşamak istemediğim, yaşamaktan bıktığım şeklinde anlaşılmalı. Elbette ki hayatta olmayı ve mücadele etmeyi arzularım. Ancak karşıma ölüm çıkmışsa, bundan korkmamam, cesaretle karşılamam gerekir. Biliyorsunuz ki bu ceza işlediğim iddia edilen suçtan verilmedi. Asıl amaçlanan böyle bir olayla gözdağı vermek ve mücadeleyi engellemek hedefine dayalıdır. Bu nedenle sizin de bildiğiniz gibi, kendi hukuk kurallarını çiğneyerek bu cezayı verdiler.

Cezaevinde yapılan (neler olduğunu ayrıntılı bir biçimde öğrenirsiniz sanırım) insanlık dışı zulüm altında inletildik. O kadar aşağılık, o kadar canice şeyler gördüm ki, bugünlerde yaşamak bir işkence haline geldi.

İşte bu durumda ölüm korkulacak bir şey değil, şiddetle arzulanan bir olay, bir kurtuluş haline geldi. Böyle bir durumda insanın intihar ederek yaşamına son vermesi işten bile değildir. Ancak ben bu durumda irademi kullanarak, ne pahasına olursa olsun yaşamımı sürdürdüm. Hem de ileride bir gün öldürüleceğimi bile bile.

Sizlere bunları anlatmamın nedeni yaşamaktan bıktığım ya da meselenin önemini, ciddiyetini kavramadığım gibi yanlış bir düşünceye kapılmamanız içindir. Bütün bu yapılanlar, başımdan geçenler, kinimi binlerce kez daha arttırdı ve mücadele azmimi körukledi. Halka ve devrime olan inancımı yok edemedi. Mücadeleyi sonuna kadar, en iyi bir şekilde yürütmek ve yükseltmekten başka amacım yoktur.

Mesele benim açımdan kısaca böyle. Ancak sizin açınızdan daha farklı, daha zor olduğunu biliyorum.

Anne, baba ve evlat arasındaki sevgi çok güçlüdür, kolay kolay kaybolmaz. Ve evlat acısının da sizin için ne derece etkili olacağını biliyorum. Ama ne kadar zor da olsa bu tür duygusal yönleri bir kenara bırakmanızı istiyorum. Şunu bilmenizi ve kabul etmenizi isterim ki, sizin binlerce evladınız var. Bunlardan daha niceleri katledilecek, yaşamlarını yitirecek, ama yok olmayacaklar. Mücadele devam edecek ve onlar mücadele alanlarında yaşayacaklar.

Sizlerden istediğim bunu böyle bilmeniz, daha iyi kavramaya çaba göstermenizdir. Zavallı ve çaresiz biriymiş gibi ardından ağlamanız beni yaralar. Bu konuda ne kadar güçlü, ne kadar cesur olursanız, beni o kadar mutlu edersiniz.

Hepinize özgür ve mutlu bir yaşam dilerim.

Devrimci selamlar
Oğlunuz Erdal